

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

30 ноември 2023 година *

„Преюдициално запитване — Политика относно убежището — Регламент (ЕС) № 604/2013 — Членове 3—5, 17 и 27 — Регламент (ЕС) № 603/2013 — Член 29 — Регламент (ЕС) № 1560/2003 — Приложение X — Право на кандидата за международна закрила да получи информация — Обща брошура — Индивидуално интервю — Молба за международна закрила, подадена по-рано в първа държава членка — Нова молба, подадена във втора държава членка — Незаконно пребиваване във втората държава членка — Процедура по обратно приемане — Нарушаване на правото на информация — Липса на индивидуално интервю — Защита срещу риска от непряко връщане — Взаимно доверие — Съдебен контрол върху решението за прехвърляне — Обхват — Констатация за съществуването в замолената държава членка на системни недостатъци на процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати за международна закрила — Дискреционни клаузи — Риск от нарушаване на принципа на забрана за връщане в замолената държава членка“

По съединени дела C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 и C-328/21

с предмет пет преюдициални запитвания на основание член 267 ДФЕС, подадени от Corte suprema di cassazione (Касационен съд, Италия) с акт от 29 март 2021 г., постъпил в Съда на 8 април 2021 г. (C-228/21), от Tribunale di Roma (първоинстанционен съд Рим, Италия) с акт от 12 април 2021 г., постъпил в Съда на 22 април 2021 г. (C-254/21), от Tribunale di Firenze (първоинстанционен съд Флоренция, Италия) с акт от 29 април 2021 г., постъпил в Съда на 10 май 2021 г. (C-297/21), от Tribunale di Milano (първоинстанционен съд Милано, Италия) с акт от 14 април 2021 г., постъпил в Съда на 17 май 2021 г. (C-315/21), и от Tribunale di Trieste (първоинстанционен съд Триест, Италия) с акт от 2 април 2021 г., постъпил в Съда на 26 май 2021 г. (C-328/21), в рамките на производствата по дела

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione — Unità Dublino (C-228/21),

DG (C-254/21),

XXX.XX (C-297/21),

PP (C-315/21),

GE (C-328/21)

срещу

* Език на производството: италиански

CZA (C-228/21),

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione — Unità Dublino
(C-254/21, C-297/21, C-315/21 и C-328/21),

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: A. Prechal, председател на състава, F. Biltgen, N. Wahl, J. Passer (докладчик) и M. L. Arastey Sahún, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: C. Di Bella, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 юни 2022 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за XXX.XX, от C. Favilli и L. Scattoni, avvocate,
- за GE, от C. Bove, avvocatа,
- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от L. D'Ascia и D. G. Pintus, avvocati dello Stato,
- за германското правителство, от J. Möller и R. Kanitz, в качеството на представители,
- за френското правителство, от A.-L. Desjonquères и J. Illouz, в качеството на представители,
- за нидерландското правителство, от M. K. Bulterman, M. de Ree и A. Hanje, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от A. Azéma и C. Cattabriga, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 20 април 2023 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 3, параграф 2, членове 4 и 5, член 17, параграф 1, член 18, параграф 1, член 20, параграф 5 и член 27 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство (ОВ L 180, 2013 г., стр. 31, наричан по-нататък „Регламент „Дъблин III“), на член 29 от Регламент (ЕС)

№ 603/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за създаване на система Евродак за сравняване на дактилоскопични отпечатъци с оглед ефективното прилагане на Регламент № 604/2013 и за искане на сравнения с данните в Евродак от правоприлагащите органи на държавите членки и Европол за целите на правоприлагането и за изменение на Регламент (ЕС) № 1077/2011 за създаване на Европейска агенция за оперативното управление на широкомащабни информационни системи в областта на свободата, сигурността и правосъдието (ОВ L 181, 2013 г., стр. 1, наричан по-нататък „Регламентът за Евродак“) и на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

- 2 Запитванията са отправени в рамките на пет спора, първият от които (дело C-228/21) е между Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione — Unità Dublino (Министерство на вътрешните работи, отдел „Граждански свободи и имиграция“ — звено „Дъблин“, Италия) (наричано по-нататък „Министерството на вътрешните работи“) и CZA по повод на решението на Министерството на вътрешните работи да прехвърли CZA в Словения, след подадената от същия в Италия молба за международна закрила, а останалите четири (дела C-254/21, C-297/21, C-315/21 и C-328/21) са съответно между, от една страна, DG, XXX.XX, PP и GE — като първите трима също са подали такава молба в Италия, а GE пребивава незаконно там — и от друга страна, Министерството на вътрешните работи по повод на решението му да прехвърли DG в Швеция, XXX.XX и PP — в Германия, а GE — във Финландия.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директивата относно определянето

- 3 Глава II („Оценяване на молбите за международна закрила“) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9, наричана по-нататък „Директивата относно определянето“) съдържа в частност член 8 („Вътрешна закрила“). Този член гласи:

„1. При оценяването на молбата за международна закрила държавите членки могат да решат, че молителят не се нуждае от международна закрила, ако в част от държавата на произход той:

- а) няма основателно опасение от преследване или не е изложен на реална опасност от тежки посегателства; или
- б) има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства съгласно определението в член 7

и той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

2. При разглеждането на обстоятелството дали молителят има основателно опасение от преследване или дали е изложен на реална опасност от тежки посегателства, или дали има достъп до закрила срещу преследване или тежки посегателства в част от държавата на произход в съответствие с параграф 1, държавите членки вземат под внимание в момента, в който се произнасят по молбата, общите условия в тази част на държавата и личните обстоятелства относно молителя в съответствие с член 4. За тази цел държавите членки гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището“.

- 4 Член 15 от Директивата относно определянето, който е озаглавен „Тежки посегателства“ и се намира в глава V, озаглавена от своя страна „Условия за субсидиарна закрила“, предвижда:

„Тежките посегателства са:

[...]

- в) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“.

Регламент „Дъблин III“

- 5 Съображения 18 и 19 от Регламент „Дъблин III“ гласят:

„(18) За да бъде улеснено определянето на държавата членка, която е компетентна за разглеждането на молбата за международна закрила, следва да се организира индивидуално интервю с кандидата. Още с подаването на молбата за международна закрила кандидатът следва да бъде информиран за прилагането на настоящия регламент и за възможността по време на интервюто [да предостави] информация за присъствието на членове на семейството, роднини или други близки в държавите членки, за да се улесни процесът на определяне на компетентната държава членка.

(19) За да се гарантира ефективната защита на правата на засегнатите лица, следва да бъдат установени законови гаранции и право на ефективна правна защита по отношение на решения, засягащи прехвърляния в компетентната държава членка, по-специално в съответствие с член 47 от [Хартата]. За да се гарантира спазването на международното право, ефективната правна защита следва да включва както разглеждането на прилагането на настоящия регламент, така и на законовата и фактическа ситуация в държавата членка, в която е прехвърл[я]н кандидатът“.

- 6 Член 3 („Достъп до процедурата за разглеждане на молба за международна закрила“) се намира в озаглавената „Общи принципи и гаранции“ глава II от този регламент и предвижда в параграфи 1 и 2 следното:

„1. Държавите членки разглеждат всяка молба за международна закрила на гражданин на трета държава или на лице без гражданство, който подава молба на територията на която и да било от тях, включително на границата или в транзитните зони. Молбите се разглеждат от една-единствена държава членка, а именно от онази, за която критериите, предвидени в глава III, сочат, че е компетентна за това.

2. Когато не може да бъде посочена компетентна държава членка, на основата на критериите, изброени в настоящия регламент, първата държава членка, пред която е представена молбата за международна закрила, е компетентна за разглеждането ѝ.

Когато е невъзможно кандидатът да бъде прехвърлен в първоначално посочената за компетентна държава членка, тъй като са налице основателни опасения да се смята, че в тази държава членка съществуват системни недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати, което създава риск от нечовешко или унижително отношение по смисъла на член 4 от [Хартата], определящата държава членка продължава да разглежда критериите, предвидени в глава III, за да установи дали друга държава членка може да бъде посочена за компетентна.

Когато прехвърлянето не може да се осъществи съгласно настоящия параграф към никоя държава членка, посочена въз основа на предвидените в глава III критерии, или към първата държава членка, в която е подадена молбата, определящата държава членка става компетентна държава членка“.

7 Член 4 („Право на информация“) от посочения регламент има следния текст:

„1. От момента на подаването в държава членка на молбата за международна закрила по смисъла на член 20, параграф 2, компетентните органи на тази държава членка информират кандидата за прилагането на настоящия регламент, и по-специално относно:

- а) целите на настоящия регламент и последиците от подаването на друга молба в друга държава членка, както и последиците от преместването от дадена държава членка в друга по време на фазата, през която се определя държавата членка, която е компетентна по смисъла на настоящия регламент, и се разглежда молбата за международна закрила;
- б) критериите за определяне на компетентната държава членка, йерархията на тези критерии на различните етапи на процедурата и тяхната продължителност, включително фактът, че молба за международна закрила, подадена в дадена държава членка, може да доведе до това тази държава членка да стане компетентна по смисъла на настоящия регламент, дори и ако тази компетентност не произтича от посочените критерии;
- в) индивидуалното интервю съгласно член 5 и възможността да се предостави информация за присъствието на членове на семейството, роднини или други близки в държавите членки, включително начините, по които кандидатът може да подаде тази информация;
- г) възможността за обжалване на решение за прехвърляне и ако е приложимо — възможността за искане на спиране на прехвърлянето;
- д) факта, че компетентните органи на държавите членки могат да обменят информация, свързана с него, с единствената цел да изпълнят задълженията си, произтичащи от настоящия регламент;

е) правото на достъп до данните, свързани с него, и правото да се изиска поправката на тези данни, ако те са неточни, или заличаването им, ако те са незаконно обработени, както и относно процедурите за упражняване на тези права, включително данните за връзка с органите, посочени в член 35, и с националните надзорни органи за защита на личните данни, които са компетентни да разглеждат жалби относно защитата на лични данни.

2. Информацията, посочена в параграф 1, се предоставя в писмена форма на език, който кандидатът разбира или за който с основание се предполага, че разбира. Държавите членки използват общата брошура, създадена за тази цел съгласно параграф 3.

При нужда и с цел правилното разбиране от кандидата информацията се предоставя и устно, например във връзка с индивидуалното интервю, посочено в член 5.

3. [Европейската комисия] приема актове за изпълнение относно изготвянето на обща брошура, както и специална брошура за непридружени ненавършили пълнолетие, съдържащи поне информацията, посочена в параграф 1 от настоящия член. Тази обща брошура включва и информация относно прилагането на [Регламента за Евродак] и по-специално целта, за която данните за въпросния кандидат може да бъдат обработвани в Евродак. Общата брошура се изготвя по такъв начин, че да дава възможност на държавите членки да попълват и допълнителна специфична за тях информация. Тези актове за изпълнение се приемат в съответствие с процедурата по разглеждане, посочена в член 44, параграф 2 от настоящия регламент“.

8 Съгласно член 5 („Индивидуално интервю“) от същия регламент:

„1. С цел да улесни процеса на определянето на компетентната държава членка, определящата държава членка провежда индивидуално интервю с кандидата. Освен това интервюто дава възможност информацията, предоставена на кандидата в съответствие с член 4, да бъде правилно разбрана.

2. Индивидуалното интервю може да не бъде проведено, ако:

а) кандидатът се е укрил; или

б) след като е получил информацията, посочена в член 4, кандидатът вече е предоставил по друг начин информацията, необходима за определяне на компетентната държава членка. Държавата членка, която не провежда интервюто, дава на кандидата възможност да представи всякаква допълнителна информация, която е от значение за правилното определяне на компетентната държава членка, преди да бъде взето решение за прехвърляне на кандидата в компетентната държава членка съгласно член 26, параграф 1.

3. Индивидуалното интервю се провежда своевременно и при всички случаи преди вземането на решение за прехвърляне на кандидата в компетентната държава членка съгласно член 26, параграф 1.

4. Индивидуалното интервю се провежда на език, който кандидатът разбира или за който с основание се предполага, че разбира и на който той може да разговаря. Когато е

необходимо, държавите членки прибегват до устен преводач, който осигурява подходяща комуникация между кандидата и лицето, провеждащо индивидуалното интервю.

5. Индивидуалното интервю се провежда при условия, осигуряващи подходяща степен на поверителност. То се провежда от квалифицирано лице съгласно националното право.

6. Държавата членка, провеждаща индивидуалното интервю, изготвя писмено резюме на интервюто, съдържащо поне основната информация, предоставена от кандидата по време на интервюто. Това резюме може да бъде под формата на доклад или на стандартен формуляр. Държавата членка прави необходимото кандидатът и/или правният съветник или друг консултант, който представлява кандидата, своевременно да има достъп до резюмето“.

9 Член 7, параграф 3 от Регламент „Дъблин III“ гласи:

„С оглед на прилагането на критериите, посочени в членове 8, 10 и 16, държавите членки вземат предвид всякакви налични доказателства за присъствието на територията на дадена държава членка на членове на семейството, роднини или други близки на кандидата, при условие че тези доказателства са представени преди приемането на искането от друга държава членка за поемане на отговорността или за обратно приемане на въпросното лице съгласно съответно членове 22 и 25 и при условие че по предходните молби за международна закрила на кандидата не е взето решение по същество до този момент“.

10 Член 17 от този регламент е озаглавен „Дискреционни клаузи“ и предвижда следното в параграф 1:

„Чрез дерогация от член 3, параграф 1 всяка държава членка може да вземе решение да разгледа молба за международна закрила, която е подадена до нея от гражданин на трета държава или лице без гражданство, дори ако подобно разглеждане не попада в нейната компетентност съгласно критериите, предвидени в настоящия регламент.

Държавата членка, която е взела решение да разгледа молба за международна закрила съгласно настоящия параграф, става компетентна държава членка и изпълнява задълженията, свързани с тази компетентност. В зависимост от конкретния случай и като използва електронната комуникационна мрежа „DubliNet“, създадена съгласно член 18 от Регламент (ЕО) № 1560/2003 [на Комисията от 2 септември 2003 година за определяне условията за прилагане на Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, която е компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета страна (ОВ L 222, 2003 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 140)], тя информира първоначално компетентната държава членка, държавата членка, провеждаща процедурата по определяне на компетентната държава членка, или държавата членка, до която е отправено искане за поемане на отговорността за кандидата или за обратно приемане на същия.

Държавата членка, която става компетентна съгласно настоящия параграф, отразява незабавно този факт [в Евродак] в съответствие с [Регламента за Евродак], като добавя датата, на която е взето решението за разглеждане на молбата“.

- 11 Член 18 („Задължения на компетентната държава членка“) от посочения регламент има следния текст:

„1. Компетентната държава членка по смисъла на настоящия регламент е длъжна:

- а) да поеме, при условията, предвидени в членове 21, 22 и 29, отговорността за кандидат, който е подал молба в друга държава членка;
- б) да приеме обратно, при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29, кандидат, чиято молба е в процес на разглеждане и който е подал молба в друга държава членка или който се намира на територията на друга държава членка без документ за пребиваване;
- в) да приеме обратно, при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29, гражданин на трета държава или лице без гражданство, което е оттеглило молбата си в процес на разглеждане и е подало молба в друга държава членка или което се намира на територията на друга държава членка без документ за пребиваване;
- г) да приеме обратно, при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29, гражданин на трета държава или лице без гражданство, чиято молба е била отхвърлена и който е подал молба в друга държава членка или който се намира на територията на друга държава членка без документ за пребиваване.

2. В случаите, попадащи в обхвата на параграф 1, букви а) и б), компетентната държава членка разглежда или завършва разглеждането на молба за международна закрила, подадена от кандидата.

В случаите, попадащи в обхвата на параграф 1, буква в), когато компетентната държава членка е преустановила разглеждането на молба след оттеглянето ѝ от кандидата преди да е било взето решение по същество на първа инстанция, тази държава членка прави необходимото кандидатът да има право да изиска разглеждането на молбата му да бъде довършено или да подаде нова молба за международна закрила, която не се разглежда като последваща молба, както е предвидено Директива 2013/32/ЕС [на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (ОВ L 180, 2013 г., стр. 60, наричана по-нататък „Директивата относно процедурите“)]. В тези случаи държавите членки правят необходимото разглеждането на молбата да бъде завършено.

В случаите, попадащи в обхвата на параграф 1, буква г), когато молбата е била отхвърлена само на първа инстанция, компетентната държава членка гарантира, че засегнатото лице има или е имало възможност да потърси ефективна защита съгласно член 46 от [Директивата относно процедурите].

- 12 Член 19 („Прекратяване на компетентност“) от същия регламент гласи:

„1. Ако държава членка издаде документ за пребиваване на кандидат, задълженията по член 18, параграф 1 преминават към тази държава членка.

2. Задълженията по член 18, параграф 1 се прекратяват, ако компетентната държава членка, от която е поискано да поеме отговорност за кандидата или за друго лице или да го приеме обратно, както е посочено в член 18, параграф 1, буква в) или г), е в състояние да

установи, че въпросното лице е напуснало територията на държавите членки за най-малко три месеца, освен ако въпросното лице притежава валиден документ за пребиваване, издаден от компетентната държава членка.

Молба, подадена след периода на отсъствие, посочен в първа алинея, се счита за нова молба и дава началото на нова процедура за определяне на компетентната държава членка.

3. Задълженията, определени в член 18, параграф 1, букви в) и г) се прекратяват, когато компетентната държава членка, когато от нея е поискано да приеме обратно кандидат или друго лице, посочено в член 18, параграф 1, буква в) или г), е в състояние да установи, че въпросното лице е напуснало територията на държавите членки в изпълнение на решение за връщане или заповед за извеждане, издадено след оттеглянето или отхвърлянето на молбата.

Молба, подадена след ефективно проведено извеждане, се счита за нова молба и дава началото на нова процедура за определяне на компетентната държава членка“.

- 13 Член 20 („Започване на процедурата“) се намира в раздел I („Започване на процедурата“) от глава VI („Процедури за поемане на отговорност и обратно приемане“) от Регламент „Дъблин III“ и гласи:

„1. Процедурата за определяне на компетентната държава членка започва веднага, след като за първи път бъде подадена молба за международна закрила пред държава членка.

2. Молбата за международна закрила се счита за подадена, след като формуляр, подаден от кандидата или доклад, изготвен от компетентните органи, е получен от компетентните органи на заинтересованата държава членка. В случай че не е подадена писмена молба, времето между изявяването на намерение и изготвянето на доклада трябва да бъде възможно най-кратко.

[...]

5. Кандидатът, който се намира в друга държава членка без документ за пребиваване или който подава там молба за международна закрила, след като оттегли първата молба, подадена от него в друга държава членка по време на процедура за определяне на компетентната държава членка, се връща обратно, при условията, предвидени в членове 23, 24, 25 и 29, от държавата членка, пред която първоначално е била подадена молбата за международна закрила, с цел за бъде завършена процедурата за определяне на компетентната държава членка.

[...]“.

- 14 Член 21 от този регламент е озаглавен „Подаване на искане за поемане на отговорност“ и предвижда в параграф 1, първа алинея следното:

„Когато държава членка, пред която е била подадена молба за международна закрила, счита, че друга държава членка е компетентна за разглеждането на [тази молба], тя може възможно най-бързо и при всички случаи в тримесечен срок от датата, на която молбата е бил[a] подадена по смисъла на член 20, параграф 2, да поиска от другата държава членка да поеме отговорността за кандидата“.

- 15 Член 23 от посочения регламент е озаглавен „Подаване на искане за обратно приемане, когато в молещата държава членка е била подадена нова молба“ и предвижда:

„1. Когато държава членка, в която лице от посочените в член 18, параграф 1, буква б), в) или г) е подало нова молба за международна закрила, счита друга държава членка за компетентна, в съответствие с член 20, параграф 5 и член 18, параграф 1, буква б), в) или г), тя може да отправи искане към въпросната друга държава членка да приеме обратно това лице.

[...]

3. Ако искането за обратно приемане не е направено в определените в параграф 2 срокове, компетентна за разглеждането на молбата за международна закрила е държавата членка, в която е подадена новата молба“.

- 16 Член 24 от същия регламент е озаглавен „Подаване на искане за обратно приемане, когато в молещата държава членка не е била подавана нова молба за международна закрила“ и предвижда в параграф 1 следното:

„Когато държава членка, на чиято територия лице от посочените в член 18, параграф 1, буква б), в) или г) пребивава без документ за пребиваване и в която не е била подавана нова молба за международна закрила, счита [...] друга държава членка за компетентна в съответствие с член 20, параграф 5 и член 18, параграф 1, буква б), в) или г), тя може да отправи искане към въпросната друга държава членка да приеме обратно това лице“.

- 17 Член 26 („Уведомление за решение за прехвърляне“) се намира в раздел IV („Процедурни гаранции“) от глава VI от Регламент „Дъблин III“ и има следния текст:

„1. Когато замолената държава членка се съгласи да поеме отговорността или да приеме обратно кандидат или друго лице от посочените в член 18, параграф 1, буква в) или г), молещата държава членка уведомява засегнатото лице за решението да го прехвърли в компетентната държава членка и, където това е необходимо, че тя няма да разглежда неговата молба за международна закрила. Ако правен съветник или друг консултант представлява засегнатото лице, държавата членка може да предпочете да уведоми този правен съветник или консултант за решението вместо засегнатото лице и ако е приложимо, да съобщи решението на кандидата.

2. Решението по параграф 1 съдържа също информацията относно съществуващите средства за правна защита, включително относно правото да се изисква суспензивно действие, където е приложимо, и за сроковете за използването на подобни средства за правна защита и относно срока за осъществяване на прехвърлянето, като при нужда съдържа информация за това къде и на коя дата съответното лице трябва да се яви, ако това лице пътува до компетентната държава членка със собствени средства.

Държавите членки правят необходимото засегнатите лица заедно с решението по параграф 1 да получават информация за лицата и организациите, които могат да им предоставят правна помощ, ако тази информация все още не е съобщена.

3. Когато засегнатото лице не е подпомагано или представлявано от правен съветник или друг консултант, държавите членки го уведомяват за основните елементи от решението, което винаги включва информация за съществуващите средства за правна защита и

сроковете за използването на подобни средства, на език, който засегнатото лице разбира или който с основание се предполага, че разбира“.

- 18 Член 27 („Правна защита“) от същия раздел IV от този регламент гласи в параграф 1 следното:

„Кандидатът или друго лице, посочено в член 18, параграф 1, буква в) или г), имат право на ефективна правна защита под формата на право на обжалване или на преразглеждане пред съд или [друг] правораздавателен орган на решението за прехвърляне по отношение на неговите правни и фактически основания“.

- 19 Член 29 („Условия и срокове“) се намира в раздел VI („Прехвърляния“) от глава VI от посочения регламент и предвижда в параграф 2 следното:

„Ако прехвърлянето не е извършено в шестмесечния срок, компетентната държава членка се освобождава от своите задължения за поемане на отговорност или приемане обратно на засегнатото лице и в такъв случай отговорността се прехвърля върху молящата държава членка. Този срок може да бъде удължен най-много до една година, ако прехвърлянето не е могло да бъде извършено поради това че засегнатото лице е задържано в учреждение за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или най-много до осемнадесет месеца, ако засегнатото лице се укрие“.

Директивата относно процедурите

- 20 В глава II („Основни принципи и гаранции“) от Директивата относно процедурите се намира в частност член 9. Този член, озаглавен „Право за оставане в държавата членка до разглеждането на молбата“, гласи в параграф 3 следното:

„Държава членка може да екстрадира кандидат към трета страна в съответствие с параграф 2 единствено ако компетентните органи са уверени, че решението за екстрадиране няма да доведе до пряко или непряко връщане в нарушение на международните задължения и задълженията спрямо [Европейския съюз] на същата държава членка“.

- 21 Член 14 от Директивата относно процедурите, озаглавен „Лично интервю“, има следния текст:

„1. Преди да се произнесе решаващият орган, на кандидата се предоставя възможност за провеждане на лично интервю относно неговата молба за международна закрила с лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Личните интервюта по същността на молбата за международна закрила се провеждат винаги от персонала на решаващия орган. Настоящ[ата алинея] не засяга член 42, параграф 2, буква б).

Когато едновременно подаване на молби за международна закрила от голям брой граждани на трети държави или от лица без гражданство прави невъзможно решаващият орган да проведе своевременно интервютата по същността на всяка молба, държавите членки могат да предвидят служители от друг орган временно да участват в провеждането на тези интервюта. В тези случаи служителите на този друг орган преминават предварително съответното обучение [...]

[...]

2. Личното интервю по съществото на молбата може да не се проведе, когато:
 - а) решаващият орган е в състояние да вземе положително решение по отношение на статута на бежанец на основание на наличните доказателства; или
 - б) решаващият орган е на мнение, че кандидатът не е в състояние или не може да бъде разпитван поради трайно независещи от неговата воля обстоятелства. В случай на съмнение решаващият орган се консултира с медицинско лице, за да установи дали състоянието, заради което кандидатът не може да бъде разпитан, е временно или с траен характер.

Когато не е проведено лично интервю с кандидата в съответствие с буква б) или когато е уместно, с лице на негова издръжка, се полагат разумни усилия, за да се позволи на кандидата или на лицето на негова издръжка да предостави допълнителна информация.

3. Отсъствието на лично интервю в съответствие с настоящия член не възпрепятства решаващия орган да се произнесе по молбата за международна закрила.

4. Липсата на лично интервю в съответствие с параграф 2, буква б) не влияе неблагоприятно върху решението на решаващия орган.

5. Независимо от член 28, параграф 1, когато се произнасят по молбата за международна закрила, държавите членки могат да вземат предвид и факта, че кандидатът не е присъствал на личното интервю, освен когато той има основателни причини за своето отсъствие“.

22 Член 15 от тази директива, озаглавен „Изисквания за лично интервю“, гласи:

„1. Обикновено личното интервю се провежда без присъствието на членовете на семейството, освен в случаите, когато решаващият орган счита, че присъствието на други членове на семейството е необходимо за [...] правилното разглеждане на молбата.

2. Личното интервю се провежда при условия, които гарантират съответстваща поверителност.

3. Държавите членки вземат необходимите мерки за това личното интервю да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин. За целта държавите членки:

- а) гарантират, че лицето, което провежда интервюто, е компетентно да отчете личните и общите обстоятелства във връзка с молбата, включително културния произход, пола, сексуалната ориентация, половата идентичност или уязвимостта на кандидата;
- б) когато това е възможно, уреждат интервюто на кандидата да бъде проведено от лице от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган има причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да представи изчерпателно основания за молбата си;

в) избират преводач, който да е в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто. Общуването се осъществява на предпочетения от кандидата език, освен ако няма друг език, който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. Когато това е възможно, държавите членки предоставят преводач от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган няма причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да представи изчерпателно основания за молбата си;

г) гарантират, че лицето, което провежда интервю по същността на молба за международна закрила, не носи военна униформа или униформа, характерна за правоприлагащите органи;

д) гарантират, че интервюта с непълнолетни се провеждат по начин, подходящ за деца.

4. Държавите членки могат да предвидят правила, които уреждат присъствието на трети лица на личното интервю“.

23 Глава III („Първоинстанционни процедури“) от посочената директива съдържа членове 31—43.

24 Член 33 („Недопустими молби“) от същата директива гласи в параграф 2 следното:

„Държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима единствено ако:

а) друга държава членка е предоставила международна закрила;

[...]“.

25 Член 34 от Директивата относно процедурите, озаглавен „Специални правила относно интервю за допустимост“, предвижда в параграф 1, първа алинея следното:

„Държавите членки дават възможност на кандидатите да представят своето становище по отношение на прилагането на основанията, посочени в член 33, към техните конкретни обстоятелства преди решаващият орган да вземе решение относно допустимостта на дадена молба за международна закрила. За тази цел държавите членки провеждат лично интервю относно допустимостта на молбата. Държавите членки могат да направят изключение само в съответствие с член 42 в случаи на последващи молби“.

Регламентът за Евродак

26 Член 2, параграф 1 от Регламента за Евродак има следния текст:

„За целите на настоящия регламент:

[...]

б) „държава членка по произход“ означава:

[...]

- iii) в случай на лице, което е предвидено в член 17, параграф 1, държавата членка, която предава личните данни на централната система и получава резултатите от сравняването;

[...]“.

27 Член 3, параграф 1 от този регламент гласи:

„Евродак се състои от:

- а) централна компютърна база данни за дактилоскопични отпечатъци („централна система“) [...]

[...]“.

28 Съгласно член 17, параграф 1 от посочения регламент:

„С цел да се провери дали даден гражданин на трета държава или лице без гражданство, което пребивава незаконно на територията на държава членка, не е подало предварително молба за международна закрила в друга държава членка, дадена държава членка може да предаде на централната система данните за дактилоскопичните отпечатъци относно дактилоскопичните отпечатъци, които може да е снела от такъв гражданин на трета държава или лице без гражданство, което е на възраст поне 14 години, както и референтния номер, който е даден от тази държава членка.

По правило следва да се провери дали даден гражданин на трета държава или лице без гражданство не е подало предварително молба за международна закрила в друга държава членка, когато:

- а) гражданинът на трета държава или лицето без гражданство заявява, че е подало молба за международна закрила, но не посочва държавата членка, в която я е подало;
- б) гражданинът на трета държава или лицето без гражданство не е подало молба за международна закрила, но се противопоставя на това да бъде върнато в своята държава по произход, като твърди, че там ще бъде в опасност; или
- в) гражданинът на трета държава или лицето без гражданство се опитва да попречи на извеждането му по друг начин, като отказва да сътрудничи за установяването на самоличността му, а именно като не представя никакъв документ за самоличност или като представя фалшиви документи за самоличност“.

29 Член 29 („Права на субекта на данни“) от същия регламент гласи:

„1. Държавата членка по произход информира всяко лице, което попада в обхвата на член 9, параграф 1, член 14, параграф 1 или член 17, параграф 1, писмено и, когато е необходимо, устно, на език, който лицето разбира или който с основание може да се предполага, че разбира, относно следното:

[...]

б) причината за обработка на неговите данни в Евродак, включително описание на целите на [Регламент „Дъблин III“], в съответствие с член 4 от него, и разбираемо обяснение, на ясен и обикновен език, на факта, че е възможен достъп до Евродак от страна на държавите членки и Европол за целите на правоприлагането;

[...]

2. [...]

В случая с лицата по член 17, параграф 1 информацията по параграф 1 от настоящия член се предоставя най-късно при предаването на данните за лицето на централната система. Това задължение не се спазва, когато се окаже невъзможно да се предостави тази информация или когато това изисква непропорционални усилия.

[...]

3. В съответствие с процедурата по член 44, параграф 2 от [Регламент „Дъблин III“] се изготвя обща брошура, съдържаща поне информацията, посочена в параграф 1 от настоящия член, и информацията, посочена в член 4, параграф 1 от посочения регламент.

Брошурата се изготвя ясно и просто, на език, който съответното лице разбира или който с основание може да се предполага, че разбира.

Брошура се изготвя по такъв начин, че да дава възможност на държавите членки да попълват допълнителна специфична за дадена държава членка информация. Тази специфична за дадена държава членка информация включва най-малко информация относно правата на субекта на данните, възможността за помощ от страна на националните надзорни органи, както и данните за контакт на службата на лицето, което отговаря за обработката, и на националните надзорни органи.

[...]“.

30 Член 37 („Отговорност“) от Регламента за Евродак гласи:

„1. Всяко лице или държава членка, които са претърпели вреди поради неправомерна обработка или поради действие, несъвместимо с настоящия регламент, имат право да получат от отговорната държава членка обезщетение за претърпените вреди. Тази държава е освободена частично или изцяло от тази отговорност, ако докаже, че отговорността за събитието, пораждащо вредата, не е нейна.

[...]

3. Исковите за обезщетение, предявени срещу държава членка за вредата по параграфи 1 и 2, се подчиняват на разпоредбите на националното право на държавата членка ответник“.

Регламент № 1560/2003

- 31 Член 16а („Информационни брошури за кандидатите за международна закрила“) от Регламент № 1560/2003, така както е изменен с Регламент за изпълнение (ЕС) № 118/2014 на Комисията от 30 януари 2014 година (ОВ L 39, 2014 г., стр. 1) (наричан по-нататък „Регламент № 1560/2003“), гласи:

„1. В приложение X е представена обща брошура, която информира всички кандидати за международна закрила относно разпоредбите на [Регламент „Дъблин III“] и прилагането на [Регламента за Евродак].

[...]

4. В приложение XIII е представена информация за граждани на трети страни или лица без гражданство, открити да пребивават незаконно на територията на държава членка“.

- 32 Както предвижда този член 16а, параграф 1, приложение X към Регламент № 1560/2003 съдържа образец на общата брошура, спомената в член 4, параграфи 2 и 3 от Регламент „Дъблин III“ и в член 29, параграф 3 от Регламента за Евродак (наричана по-нататък „общата брошура“). Част А от това приложение, озаглавена „Информация относно регламента от Дъблин за кандидати за международна закрила съгласно член 4 от [Регламент „Дъблин III“]“, съдържа някои разяснения относно процедурата за определяне на компетентната държава членка и относно конкретното прилагане на тази процедура, както и относно прилагането на Регламента за Евродак, информация за правата на засегнатото лице, различни препоръки и искания към това лице с оглед на правилното протичане на въпросната процедура. В заключителната част на тази част А се съдържат текстово каре и бележка под линия към него, които гласят:

„Ако сметнем, че друга държава [членка] може да е компетентна да разгледа Вашата молба, ще получите по-подробна информация за процедурата, която ще последва, и за това как тя засяга Вас и Вашите права. ⁽¹⁾

[...]

(¹) Предоставената информация е предвидената в част Б от настоящото приложение“.

- 33 Част Б от посоченото приложение, озаглавена „Дъблинската процедура — Информация за кандидатите за международна закрила, за които се прилага дъблинската процедура съгласно член 4 от [Регламент „Дъблин III“]“, съдържа образец на обща брошура, която се предоставя на засегнатото лице, когато компетентните национални органи имат основание да смятат, че друга държава членка би могла да е компетентна да разгледа молбата за международна закрила. Тя дава по-конкретни разяснения относно приложимата в този случай процедура, а също и информация за правата на засегнатото лице и различни препоръки и искания към него с оглед на правилното протичане на процедурата. В текста на тази част Б се съдържа следното отбелязване заедно с бележка под линия:

„ — Вашите дактилоскопични отпечатыци са били снети в друга държава [членка] (и се съхраняват в европейска база данни, наречена „Евродак“ ⁽¹⁾;

[...]

(¹) Повече информация за Евродак можете да намерите в част А, в точка „Защо от мен се иска да ми бъдат снети дактилоскопичните отпечатъци?“.

- 34 Приложение XIII към Регламент № 1560/2003 предвижда образец на „[и]нформация[та] за граждани на трети държави или лица без гражданство, открити да пребивават незаконно на територията на държава членка, съгласно член 29, параграф 3 от [Регламента за Евродак]“. Това приложение съдържа в частност следните текстове и бележка под линия:

„Ако сте открит да пребивавате незаконно в държава [членка], органите могат да снемат Вашите дактилоскопични отпечатъци и да ги предадат в база данни за дактилоскопични отпечатъци, наречена „Евродак“. Това е единствено с цел да се установи дали вече сте подавали молба за убежище. Вашите дактилоскопични отпечатъци няма да бъдат съхранени в базата данни „Евродак“, но ако в миналото сте подали молба за убежище в друга държава [членка], Вие може да бъдете върнат в тази друга държава [членка].

[...]

Ако нашите органи считат, че е възможно да сте подали молба за международна закрила в друга държава [членка], която може да е отговорна за разглеждане на тази молба, ще получите по-подробна информация за процедурата, която ще последва, и за това как тя засяга Вас и Вашите права. (²)

[...]

(²) Предоставената информация е предвидената в част Б от приложение Х“.

Споровете в главните производства и преюдициалните въпроси

Дело C-228/21

- 35 CZA подава молба за международна закрила в Италия. След проверка Италианската република отправя до Република Словения — държавата членка, в която CZA по-рано е подал първа молба за международна закрила — искане за обратно приемане на CZA на основание член 18, параграф 1, буква б) от Регламент „Дъблин III“, което искане е уважено на 16 април 2018 г.
- 36 CZA оспорва издаденото спрямо него решение за прехвърляне пред Tribunale di Catanzaro (първоинстанционен съд Катандзаро, Италия), който отменя това решение по съображение, че предвиденото в член 4 от Регламент „Дъблин III“ задължение за информиране не е изпълнено.
- 37 Министерството на вътрешните работи обжалва първоинстанционното решение пред Corte suprema di cassazione (Касационен съд, Италия), който е запитващата юрисдикция по дело C-228/21, като твърди неправилно прилагане на член 4 от Регламент „Дъблин III“.

38 При тези обстоятелства Corte suprema di cassazione (Касационен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Трябва ли член 4 от [Регламент „Дъблин III“] да се тълкува в смисъл, че жалбата по член 27 от този регламент срещу решение за прехвърляне, прието от държава членка в съответствие с механизма по член 26 от Регламента и въз основа на задължението за обратно приемане, предвидено в член 18, параграф 1, буква б) от същия регламент, може да се основава само на факта, че държавата, приела решението за прехвърляне, не е предоставила информационната брошура, предвидена в член 4, параграф 2 от Регламента?
- 2) Трябва ли член 27 от [Регламент „Дъблин III“] във връзка със съображения 18 и 19 и член 4 от същия регламент да се тълкува в смисъл, че при установено нарушение на задълженията по [посочения] член 4 изискването за ефективна правна защита задължава съда да приеме решение за отмяна на решението за прехвърляне?
- 3) При отрицателен отговор на втория въпрос трябва ли член 27 от [Регламент „Дъблин III“] във връзка със съображения 18 и 19 и член 4 от същия регламент да се тълкува в смисъл, че при установено нарушение на задълженията по [посочения] член 4 изискването за ефективна правна защита задължава съда да провери релевантността на това нарушение с оглед на твърдените от жалбоподателя обстоятелства и допуска решението за прехвърляне да бъде потвърдено, когато не се установят основания за приемане на решение за прехвърляне с различно съдържание?“.

Дело C-254/21

- 39 DG, който твърди, че е афганистански гражданин, подава в Швеция молба за международна закрила, която е окончателно отхвърлена.
- 40 Междувременно DG отива в Италия, където подава втора молба за международна закрила. След проверка в базата данни Евродак Италианската република отправя до Кралство Швеция искане за обратно приемане на DG на основание член 18, буква г) от Регламент „Дъблин III“ — искане, което последната държава членка уважава и въз основа на което Италианската република приема решение за прехвърляне.
- 41 DG оспорва това решение за прехвърляне пред Tribunale di Roma (първоинстанционен съд Рим, Италия), който е запитващата юрисдикция по дело C-254/21, като твърди нарушение на член 4 от Хартата и на член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“.
- 42 Според DG Кралство Швеция отхвърля молбата му за международна закрила, без да прецени съществуващото цялостно положение на безогледно насилие в Афганистан. С приетото от Италианската република решение за прехвърляне се нарушавал член 4 от Хартата поради риска от „непряко връщане“, на който това решение излагало DG, тъй като можело да накара Кралство Швеция да върне DG в Афганистан — трета държава, в която същият би бил изложен на опасност от нечовешко и унизително отношение. Поради това DG иска от запитващата юрисдикция да обяви Италианската република за компетентна да разгледа молбата му за международна закрила съгласно член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“.

- 43 Министерството на вътрешните работи оспорва основателността на това искане. Молбата за международна закрила можела да бъде разгледана само от една държава членка, в случая Кралство Швеция. Член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ обхващал единствено случаите на събиране на семейството или случаите, в които са налице особени хуманитарни и основани на състрадателност съображения.
- 44 При тези обстоятелства Tribunale di Roma (първоинстанционен съд Рим) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Изисква ли правото на ефективни правни средства за защита по смисъла на член 47 от Хартата да се приеме, че при обстоятелствата по делото в главното производство членове 4 и 19 от Хартата осигуряват закрила и срещу риска от непряко връщане вследствие на прехвърляне в държава — членка на Съюза, в която няма системни недостатъци по смисъла на член 3, параграф 2 от [Регламент „Дъблин III“] (при липса на други компетентни държави членки въз основа на критериите по глава III и IV) и която вече е разгледала и отхвърлила първата молба за международна закрила?
- 2) Трябва ли съдът на държавата членка, в която е подадена втората молба за международна закрила, сезиран с жалба по член 27 от [Регламент „Дъблин III“] и следователно компетентен да прецени прехвърлянето в рамките на Съюза, но не и да се произнесе по молбата за закрила, да прецени, че съществува риск от непряко връщане в трета държава, когато държавата членка, в която е подадена първата молба за международна закрила, е преценила по различен начин понятието „вътрешна закрила“ по смисъла на член 8 от [Директива 2011/95]?
- 3) Преценката на риска от непряко връщане поради различното тълкуване от две държави членки на необходимостта от „вътрешна закрила“ съвместима ли е с член 3, параграф 1 [...] от [Регламент „Дъблин III“] и с общата забрана за гражданите на трети държави да решават в коя държава на Съюза да подадат молбата за международна закрила?
- 4) Ако отговорът на предходните въпроси е утвърдителен:
- а) преценката за съществуването на риск от непряко връщане, направена от съда на държавата, в която кандидатът е подал втората молба за международна закрила след отхвърлянето на първата молба, изисква ли да се приложи клаузата по член 17, параграф 1, определена в [Регламент „Дъблин III“] като „дискреционна клауза“;
- б) кои са критериите, освен посочените в глава III и IV, които сезираната на основание член 27 от [Регламент „Дъблин III“] юрисдикция трябва да използва, за да прецени риска от непряко връщане, като се има предвид, че този риск вече е бил изключен от страната, която е разгледала първата молба за международна закрила?“.

Дело C-297/21

- 45 XXX.XX, който твърди, че е афганистански гражданин, подава в Германия молба за международна закрила, която е окончателно отхвърлена и е основание за последвалата, вече окончателна, мярка за извеждане.

- 46 Междуременно XXX.XX отива в Италия, където подава втора молба за международна закрила. След проверка в базата данни Евродак Италианската република отправя до Федерална република Германия искане за обратно приемане на XXX.XX на основание член 18, буква г) от Регламент „Дъблин III“ — искане, което последната държава членка уважава и въз основа на което Италианската република приема решение за прехвърляне.
- 47 XXX.XX оспорва това решение за прехвърляне пред Tribunale di Firenze (първоинстанционен съд Флоренция, Италия), който е запитващата юрисдикция по дело C-297/21, като твърди нарушение на член 4 от Хартата и на член 3, параграф 2 и член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“.
- 48 Според XXX.XX Италианската република отхвърля молбата му, без да прецени съществуващото цялостно положение на безогледно насилие в Афганистан. С посоченото решение за прехвърляне се нарушавал член 4 от Хартата поради риска от „непряко връщане“, на който това решение излагало XXX.XX, тъй като можело да накара Федерална република Германия да върне XXX.XX в Афганистан. Поради това същият иска от запитващата юрисдикция да отмени отнасящото се до него решение за прехвърляне и да приложи в негова полза член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“.
- 49 Министерството на вътрешните работи оспорва основателността на това искане. Молбата за международна закрила можела да бъде разгледана само от една държава членка, в случая Федерална република Германия. Производството по жалба срещу решение за прехвърляне, прието на основание член 18 от Регламент „Дъблин III“, имало за предмет не да се преценява отново рискът при евентуално „връщане“ в държавата на произход, а да се провери законосъобразността на решението за прехвърляне в Германия, като се има предвид, че тази държава членка е длъжна да спазва абсолютната забрана за прехвърляне на XXX.XX към трета държава, където той би могъл да бъде подложен на нечовешко или унижително отношение.
- 50 При тези обстоятелства Tribunale di Firenze (първоинстанционен съд Флоренция) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Трябва ли член 17, параграф 1 от [Регламент „Дъблин III“] да се тълкува в съответствие с членове 19 и 47 от Хартата и с член 27 от [Регламент „Дъблин III“] в смисъл, че съдът на държавата членка, сезиран с жалба срещу решението на [Министерството на вътрешните работи], може да обяви за компетентна държавата, която следва да осъществи прехвърлянето на основание член 18, параграф 1, буква г) [от посочения регламент], ако установи, че в компетентната държава членка съществува риск да бъде нарушен принципът на забрана за връщане, като кандидатът бъде върнат в държавата му на произход, където той би бил изложен на смъртна опасност или на опасност от нечовешко и унижително отношение?
- 2) При условията на евентуалност, трябва ли член 3, параграф 2 от [Регламент „Дъблин III“] да се тълкува в съответствие с членове 19 и 47 от Хартата и с член 27 от [Регламент „Дъблин III“] в смисъл, че съдът може да обяви за компетентна държавата, която съгласно член 18, параграф 1, буква г) от този регламент е длъжна да осъществи прехвърлянето, ако се установи:

- а) че в компетентната държава членка съществува риск принципът на забрана за връщане да бъде нарушен като бъде върнат кандидатът в държавата му на произход, където той би бил изложен на смъртна опасност или на опасност от нечовешко и унизително отношение;
- б) че е невъзможно да се осъществи прехвърлянето в друга държава, определена въз основа на критериите, предвидени в глава III от [Регламент „Дъблин III“]?

Дело C-315/21

- 51 Роденият в Пакистан РР подава молба за международна закрила в Германия.
- 52 Той отива в Италия, където подава втора молба за международна закрила. След проверка в базата данни Евродак Италианската република отправя до Федерална република Германия искане за обратно приемане на РР на основание член 18, буква б) от Регламент „Дъблин III“ — искане, което последната държава членка уважава на основание член 18, параграф 1, буква г) от същия регламент и въз основа на което Италианската република приема решение за прехвърляне.
- 53 РР иска от запитващата юрисдикция по дело C-315/21, Tribunale di Milano (първоинстанционен съд Милано, Италия), да отмени решението за прехвърляне, тъй като, от една страна, било нарушено правото му на информация, предвидено в член 4 от Регламент „Дъблин III“, и от друга страна, това решение го излагало незаконосъобразно на риск от „непряко връщане“ през Федерална република Германия в Пакистан.
- 54 Министерството на вътрешните работи оспорва основателността на тези твърдения. От една страна, то доказало, че индивидуалното интервю по член 5 от Регламент „Дъблин III“ е проведено, и от друга страна, от практиката на Corte suprema di cassazione (Касационен съд) следвало, че запитващата юрисдикция по това дело не била компетентна да констатира формални нарушения на Регламент „Дъблин III“, нито да преценява по същество положението на РР, доколкото извършването на такава преценка било задача на държавата членка, за която вече е прието, че е компетентна, а именно Федерална република Германия. Освен това неспазването на член 4 от Регламент „Дъблин III“ не било достатъчно, за да обезсили решението за прехвърляне на РР, след като правата на същия не са нарушени.
- 55 Що се отнася до риска от „непряко връщане“, Министерството на вътрешните работи изтъква, че член 18, параграф 2, последна алинея от Регламент „Дъблин III“, съгласно който компетентната държава членка трябва да гарантира, че засегнатото лице има или е имало възможност да потърси ефективна правна защита, следва да се счита за спасен във всички държави членки, щом като това задължение произтича от пряко приложим регламент на Съюза. Също така бил гарантиран общият принцип на забрана за връщане, закрепен в ратифицираната от всички държави членки Конвенция за статута на бежанците, подписана в Женева на 28 юли 1951 г. и влязла в сила на 22 април 1954 г. (Recueil des traités des Nations unies, том 189, стр. 150, № 2545 (1954)). Следователно предвид взаимното доверие, което трябва да ръководи отношенията между държавите членки, съдилищата на една държава членка не биха могли да проверяват дали възможността да се обжалва отхвърлянето на молба за международна закрила, е гарантирана в друга държава членка, определена като компетентната държава членка.

56 При тези обстоятелства Tribunale di Milano (първоинстанционен съд Милано) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Трябва ли членове 4 и 5 от [Регламент „Дъблин III“] да се тълкуват в смисъл, че нарушението им само по себе си води до незаконосъобразност на решението, обжалвано на основание член 27 от [Регламент „Дъблин III“], независимо от конкретните последици от това нарушение за съдържанието на решението и за определянето на компетентната държава членка?
- 2) Трябва ли член 27 от [Регламент „Дъблин III“] във връзка с член 18, параграф 1, буква а) или с член 18, параграф [1], букви б), в), г) и член 20, параграф 5 от [Регламент „Дъблин III“] да се тълкува в смисъл, че предвижда различни предмети на обжалване, различни оплаквания, които да се изтъкват в рамките на съдебното производство, и различни видове нарушения на задълженията за информиране и провеждане на индивидуално интервю по смисъла на членове 4 и 5 от [Регламент „Дъблин III“]?
- 3) Ако отговорът на [втория въпрос] е утвърдителен: трябва ли членове 4 и 5 от [Регламент „Дъблин III“] да се тълкуват в смисъл, че предвидените в тях гаранции за информиране съществуват само в хипотезата по член 18, параграф 1, буква а), а не и в процедурата по обратно приемане, или трябва да се тълкуват в смисъл, че в последната процедура са налице поне задължения за информиране относно прекратяването на компетентността съгласно член 19 или относно системните недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати, което създава риск от нечовешко или унижително отношение по смисъла на член 4 от [Хартата], съгласно член 3, параграф 2?
- 4) Трябва ли член 3, параграф 2 [от Регламент „Дъблин III“] да се тълкува в смисъл, че „системни[те] недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище“ включват и евентуалните последици от решенията за отхвърляне на молбите за международна закрила, които вече са окончателни и са приети от съда на държавата членка, която осъществява обратното приемане, когато съдът, сезиран на основание член 27 от [Регламент „Дъблин III“], счита, че рискът кандидатът да бъде подложен на нечовешко и унижително отношение в случай на връщане в държавата на произход от [посочената] държава членка е реален, като се има предвид и установеното наличие на ширещ се въоръжен конфликт по смисъла на член 15, буква в) от [Директива 2011/95]?”.

Дело C-328/21

- 57 GE, с произход от Ирак, подава молба за международна закрила във Финландия.
- 58 Впоследствие той отива в Италия, където е подаден сигнал за незаконното му пребиваване. След проверка в базата данни Евродак Италианската република отправя до Република Финландия искане за обратно приемане на GE на основание член 18, параграф 1, буква б) от Регламент „Дъблин III“ — искане, което последната държава членка уважава на основание член 18, параграф 1, буква г) от същия регламент и въз основа на което Италианската република приема решение за прехвърляне.

- 59 Това решение за прехвърляне е оспорено от GE пред Tribunale di Trieste (първоинстанционен съд Триест, Италия), който е запитващата юрисдикция по дело C-328/21. В подкрепа на жалбата си GE твърди, че с въпросното решение за прехвърляне се нарушават член 3, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“, принципът на забрана за връщане, член 17 от Регламента за Евродак, член 20 от Регламент „Дъблин III“, както и задълженията за информирание, предвидени в член 29 от Регламента за Евродак и в член 4 от Регламент „Дъблин III“.
- 60 Министерството на вътрешните работи оспорва основателността на тези твърдения.
- 61 При тези обстоятелства Tribunale di Trieste (първоинстанционен съд Триест) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Какви са правните последици, предвидени в правото на Европейския съюз, по отношение на решенията за прехвърляне с цел обратно приемане съгласно глава VI, раздел III от [Регламент „Дъблин III“], когато държавата не е предоставила информацията, предвидена в член 4 от [Регламент „Дъблин III“] и член 29 от [Регламента за Евродак]?
- 2) По-специално, в случай че се търси пълна и ефективна защита срещу решението за прехвърляне:
- а) Трябва ли член 27 от [Регламент „Дъблин III“] да се тълкува
- в смисъл, че непредоставянето на [общата] брошура, предвидена в член 4, параграфи 2 и 3 от [Регламент „Дъблин III“], на лице, което се намира в условията, описани в член 23, параграф 1 от [Регламент „Дъблин III“], само по себе си води до нищожност на решението за прехвърляне (и евентуално също до компетентност на държавата членка, в която лицето е подало новата молба, да разгледа молбата за международна закрила),
 - или в смисъл, че жалбоподателят трябва да докаже пред съда, че ако брошурата му е била предоставена, процедурата е щяла да има различен резултат?
- б) Трябва ли член 27 от [Регламент „Дъблин III“] да се тълкува:
- в смисъл, че непредоставянето на [общата] брошура, предвидена в член 29 от [Регламент „Евродак“], на лице, което се намира в условията, описани в член 24, параграф 1 от [Регламент „Дъблин III“], само по себе си води до нищожност на решението за прехвърляне (и евентуално и до последваща необходимост от предоставяне на възможност за подаване на нова молба за международна закрила),
 - или в смисъл, че жалбоподателят трябва да докаже пред съда, че ако брошурата му е била предоставена, процедурата е щяла да има различен резултат?“.

Производството пред Съда

- 62 Запитващите юрисдикции по дела C-254/21, C-297/21, C-315/21 и C-328/21 искат делата да бъдат разгледани по реда на бързото производство или с предимство на основание съответно член 105 и член 53, параграф 3 от Процедурния правилник на Съда.

- 63 В подкрепа на тези искания посочените юрисдикции се позовават по същество на стремежа да се премахне положението на несигурност, в което се намират засегнатите лица, на произтичащата както от правото на Съюза, така и от националното право необходимост решенията по главните производства да се приемат бързо, особено предвид големия брой висящи дела по аналогични въпроси, и на неотложната нужда да се сложи край на различията в националната съдебна практика в тази област.
- 64 С актове на председателя на Съда от 14 юни и 6 юли 2021 г. запитващите юрисдикции са уведомени, че исканията за разглеждане по реда на бързото производство са отхвърлени. Мотивите на тези актове по същество са следните. От една страна, изпълнението на процесните решения за прехвърляне е спряно до получаването на отговор от Съда. От друга страна, с изтъкнатите доводи тези юрисдикции не са доказали необходимостта от произнасяне по реда на бързото производство съгласно член 105 от Процедурния правилник.
- 65 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика сами по себе си не са достатъчно основание за провеждането на бързо производство нито интересът на правните субекти възможно най-бързо да се установи обхватът на правата, които черпят от правото на Съюза, колкото и да е важен и легитимен той, нито големият брой лица или правоотношения, потенциално засегнати от акта, който запитващата юрисдикция трябва да постанови, след като е сезирала Съда с преюдициално запитване (определение на председателя на Съда от 22 ноември 2018 г., *Globalcaja*, C-617/18, EU:C:2018:953, т. 13 и 14 и цитираната съдебна практика), нито доводът, че всяко преюдициално запитване относно Регламент „Дъблин III“ изисква бърз отговор (определение на председателя на Съда от 20 декември 2017 г., *М. А. и др.*, C-661/17, EU:C:2017:1024, т. 17 и цитираната съдебна практика), нито обстоятелството, че преюдициалното запитване е отправено в рамките на спешно съгласно националната система производство или че запитващата юрисдикция е длъжна да направи всичко, за да осигури бързото решаване на спора по главното производство (определение на председателя на Съда от 25 януари 2017 г., *Hassan*, C-647/16, EU:C:2017:67, т. 12 и цитираната съдебна практика), нито, накрая, необходимостта да се уеднакви противоречивата национална съдебна практика (определение на председателя на Съда от 30 април 2018 г., *Oro Efectivo*, C-185/18, EU:C:2018:298, т. 17).
- 66 Що се отнася до молбите за разглеждане на делата с предимство, запитващите юрисдикции по дела C-315/21 и C-328/21 са уведомени, че няма причина посочените дела да бъдат разгледани с предимство на основание член 53, параграф 3 от Процедурния правилник, и че решението на председателя на Съда не представлява отхвърляне на тези молби, тъй като Процедурният правилник не предвижда възможност за запитващата юрисдикция да иска на основание на тази разпоредба преюдициалното запитване да бъде разгледано с предимство.
- 67 С акт от 6 юли 2021 г. дела C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 и C-328/21 са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството и на съдебното решение.

По преюдициалните въпроси

- 68 Преюдициалните запитвания са отправени във връзка със съдебни спорове относно законосъобразността на решения за прехвърляне, приети от Министерството на вътрешните работи на основание на националните разпоредби за прилагане на член 26, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“.
- 69 По всички спорове в главните производства решенията за прехвърляне са взети по отношение на засегнатите лица не с цел да се поеме отговорност за тях от замолената държава членка съгласно член 18, параграф 1, буква а) от Регламент „Дъблин III“, а с цел обратното им приемане от тази държава членка съгласно член 18, параграф 1, буква б) или г) от този регламент, според случая.
- 70 По споровете в главните производства се повдигат един от двата или и двата следни проблема.
- 71 Първият проблем, разглеждан по дела C-228/21, C-315/21 и C-328/21, се отнася до правото на информация по член 4 от Регламент „Дъблин III“ и член 29 от Регламента за Евродак и до провеждането на индивидуалното интервю, посочено в член 5 от Регламент „Дъблин III“. По-специално, той се отнася до това какви последици за законосъобразността на решението за прехвърляне следва да имат непредоставянето на общата брошура, спомената в член 4, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ и в член 29, параграф 3 от Регламента за Евродак, и непровеждането на индивидуалното интервю, предвидено в член 5 от Регламент „Дъблин III“.
- 72 Вторият проблем, разглеждан по дела C-254/21, C-297/21 и C-315/21, се отнася до отчитането от съда, компетентен да прецени законосъобразността на решението за прехвърляне, на риска, свързан с „непрякото връщане“ на засегнатото лице, и съответно на риска от нарушаване на принципа на забрана за връщане от страна на компетентната държава членка.

По въпросите по дела C-228/21 и C-328/21, както и по първите два въпроса по дело C-315/21

- 73 С тези въпроси, които следва да се разгледат заедно, запитващите юрисдикции по дела C-228/21, C-315/21 и C-328/21 искат по същество да установят дали Регламент „Дъблин III“, и в частност членове 4, 5 и 27 от него, и Регламентът за Евродак, и в частност член 29 от него, трябва да се тълкуват в смисъл, че непредоставянето на общата брошура и/или непровеждането на индивидуалното интервю, които брошура и интервю са предвидени в тези разпоредби, водят до нищожност на решението за прехвърляне, прието в процедура по обратно приемане на лице съгласно член 23, параграф 1 или член 24, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, независимо от конкретните последици, които тези пропуски имат за съдържанието на решението за прехвърляне и за определянето на компетентната държава членка.
- 74 Именно в този контекст следва да се прецени съответното значение на правото на информация и на правото на индивидуално интервю, а след това и последиците от нарушаването на тези права.

Относно правото на информация (член 4 от Регламент „Дъблин III“ и член 29 от Регламента за Евродак)

- 75 Като начало следва да се отбележи, че предмет на главните производства са решения за прехвърляне, приети в рамките не на процедури за поемане на отговорност съгласно член 21 от Регламент „Дъблин III“, а на процедури по обратно приемане на лица съгласно членове 23 и 24 от този регламент. Що се отнася по-специално до дело C-228/21, става въпрос за хипотезата по член 18, параграф 1, буква б) от този регламент, а именно обратно приемане на лице, което преди това е подало молба за международна закрила в друга държава членка, която молба е в процес на разглеждане. От друга страна, по дела C-315/21 и C-328/21 става въпрос за хипотезата по член 18, параграф 1, буква г) от посочения регламент, а именно обратно приемане на лица, всяко от които преди това е подало молба за международна закрила в друга държава членка и тази молба е била отхвърлена.
- 76 Освен това по дела C-228/21 и C-315/21 всяко от засегнатите лица е подало последваща молба за убежище в Италия, докато по дело C-328/21 от акта за преюдициално запитване е видно, че GE не е подал молба за международна закрила в Италия, но пребивава незаконно там. От преписката, с която разполага Съдът по това дело, обаче е видно, че според GE той е бил третиран като незаконно пребиваващ само защото Министерството на вътрешните работи не е взело надлежно предвид молбата му за международна закрила — обстоятелство, което запитващата юрисдикция следва да провери.
- 77 Именно в този контекст на последващи молби за международна закрила (дела C-228/21 и C-315/21) и — освен ако запитващата юрисдикция не установи друго — на незаконно пребиваване след подадена в друга държава членка молба за международна закрила (дело C-328/21) на Съда се поставя въпросът дали и в каква степен държавата членка е обвързана от задължението за информиране по член 4 от Регламент „Дъблин III“ и от съответното задължение по член 29, параграф 1 от Регламента за Евродак.
- 78 При тълкуването на разпоредба от правото на Съюза трябва да се вземат предвид не само нейното съдържание, но и нейният контекст и целите на правната уредба, от която тя е част (вж. в този смисъл решение от 7 ноември 2019 г., UNESA и др., C-105/18—C-113/18, EU:C:2019:935, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 79 Най-напред, що се отнася до текста на разглежданите разпоредби и на първо място, до този на член 4 от Регламент „Дъблин III“, следва да се отбележи, първо, че съгласно параграф 2 от този член 4 „[и]нформацията, посочена в параграф 1, се предоставя в писмена форма“ и че „[Д]ържавите членки използват общата брошура, създадена за тази цел съгласно параграф 3“. Второ, нито в параграф 1 от този член 4, нито в съдържащото се в него препращане към член 20, параграф 2 от същия регламент се прави разграничение според това дали съответната молба за международна закрила е първа, или последваща. По-специално, в последната разпоредба общо се посочва моментът, в който молбата за международна закрила се счита за подадена. Следователно тази разпоредба не може да се разбира в смисъл, че се отнася само до първо подадената молба. Впрочем, както посочва генералният адвокат в точка 75 от заключението си, това тълкуване следва и от член 23, параграф 2, втора алинея in fine от Регламент „Дъблин III“, който препраща към член 20, параграф 2 от същия регламент, когато става въпрос за молба за международна закрила, последваща първо подадената молба.

- 80 От гореизложеното следва, че съгласно граматическото си тълкуване член 4 от Регламент „Дъблин III“ изисква общата брошура да се предоставя при подаването на молба за международна закрила, независимо дали става въпрос или не за първа молба.
- 81 Що се отнася, на второ място, до член 29 от Регламента за Евродак, посочен във втория въпрос, буква б) по дело C-328/21, следва да се отбележи, първо, че съгласно параграф 1, буква б) от този член „[д]ържавата членка по произход информира всяко лице, което попада в обхвата на [...] член 17, параграф 1“, тоест всеки гражданин на трета държава или лице без гражданство, който/което пребивава незаконно на територията на държава членка, „писмено [за] причината за обработка на неговите данни в Евродак, включително описание на целите на [Регламент „Дъблин III“], в съответствие с член 4 от него [...]“.
- 82 Второ, в член 29, параграф 2, втора алинея от Регламента за Евродак се уточнява, че „[в] случая с лицата по член 17, параграф 1 информацията по параграф 1 от настоящия член се предоставя най-късно при предаването на данните за лицето на централната система. [...]“.
- 83 Трето, член 29, параграф 3 от Регламента за Евродак гласи, че [в] съответствие с процедурата по член 44, параграф 2 от [Регламент „Дъблин III“] се изготвя обща брошура, съдържаща поне информацията, посочена в параграф 1 от настоящия член, и информацията, посочена в член 4, параграф 1 от посочения Регламент“.
- 84 От това следва, че съгласно граматическото си тълкуване член 29 от Регламента за Евродак изисква общата брошура да се предоставя на всеки гражданин на трета държава или лице без гражданство, който/което пребивава незаконно на територията на държава членка и чиито дактилоскопични отпечатъци са снети и предадени на централната система, като това трябва да се извърши най-късно в момента на предаването на дактилоскопичните му отпечатъци, независимо дали съответното лице е подало преди това молба за международна закрила в друга държава членка.
- 85 По-нататък, това граматическо тълкуване на член 4 от Регламент „Дъблин III“ и на член 29 от Регламента за Евродак се потвърждава от нормативния контекст, в който се вписват тези разпоредби.
- 86 Що се отнася, на първо място, до член 4 от Регламент „Дъблин III“, той се намира в глава II от този регламент, озаглавена „Общи принципи и гаранции“. Както отбелязва генералният адвокат в точка 76 от заключението си, разпоредбите на тази глава се прилагат за всички хипотези от приложното поле на Регламент „Дъблин III“, следователно не само за конкретна хипотеза, каквато е подаването за първи път на молба за международна закрила.
- 87 От друга страна, видно от член 16а, параграф 1 от Регламент № 1560/2003, общата брошура в приложение X към този регламент има за цел да информира „всички“ кандидати за международна закрила относно разпоредбите на Регламент „Дъблин III“ и на Регламента за Евродак. Това приложение X е разделено на две части, а именно част А и част Б. Част А съдържа образец на общата брошура, която е предназначена за всеки кандидат за международна закрила, независимо от неговото положение. Част Б съдържа образец на общата брошура, която освен това е предназначена да бъде връчена на съответното лице във всички случаи, в които държавата членка смята, че друга държава членка може да е компетентна да разгледа молбата за убежище, включително — предвид общата формулировка на текста от карето и на бележката под линия към него в част А, посочени в

точка 32 от настоящото решение — когато по повод на подадена последваща молба за международна закрила сезираната с нея държава членка смята, че друга държава членка би могла да е компетентна да я разгледа.

- 88 Що се отнася, на второ място, до член 29 от Регламента за Евродак, следва да се вземе предвид фактът, че съгласно член 1 от този регламент целта на системата Евродак е „да допринесе за определянето на държавата членка, която по силата на [Регламент „Дъблин III“] е компетентна за разглеждане на молба за международна закрила, която е подадена в дадена държава членка от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, и да улесни в други отношения прилагането на [Регламент „Дъблин III“] при предвидените в настоящия регламент условия“.
- 89 В това отношение целта на приложение XIII към Регламент № 1560/2003, озаглавено „Информация за граждани на трети държави или лица без гражданство, открити да пребивават незаконно на територията на държава членка, съгласно член 29, параграф 3 от [Регламента за Евродак]“, е да информира засегнатото лице, че компетентните органи на държавата членка, в която то пребивава незаконно, могат да снемат дактилоскопичните му отпечатъци в съответствие с правомощието, което им е предоставено с член 17 от Регламента за Евродак и което те са длъжни да упражнят, когато сметнат за необходимо да проверят дали въпросното лице не е подало преди това молба за международна закрила в друга държава членка. Това приложение XIII съдържа текстово каре и бележка под линия към него, посочени в точка 34 от настоящото решение, с които на незаконно пребиваващото лице се обръща внимание, че ако компетентните органи считат, че е възможно то да е подало такава молба в друга държава членка, която може да е отговорна за разглеждането ѝ, ще му бъде предоставена по-подробна информация за процедурата, която ще последва, и за това как тя засяга него и правата му, а именно информацията в част Б от приложение X към Регламент № 1560/2003.
- 90 Този нормативен контекст потвърждава задължението на компетентните национални органи да предоставят общата брошура на гражданина на трета държава или на лицето без гражданство, който/което пребивава незаконно на територията на държава членка и чиито дактилоскопични отпечатъци са снети и предадени на централната система от компетентния орган на тази държава членка в изпълнение на член 17 от Регламента за Евродак и с цел да се провери дали евентуално няма вече подадена в друга държава членка молба за международна закрила. Следва да се добави, че предоставяната информация трябва да обхваща както част Б от приложение X към Регламент № 1560/2003, отнасяща се до случая, в който компетентните органи имат основание да смятат, че друга държава членка може да е компетентна да разгледа молбата за международна закрила, така и част А от това приложение, в която е съсредоточена основната информация за Евродак, както впрочем личи от споменатата в точка 33 от настоящото решение бележка под линия в част Б от това приложение.
- 91 Накрая, що се отнася до целта на задължението за информиране, италианското правителство и Комисията изтъкват в становищата си, позовавайки се на решение от 2 април 2019 г., Н. и Р. (C-582/17 и C-583/17, EU:C:2019:280), че тя се вписва в контекста на определянето на компетентната държава членка.
- 92 Според тези заинтересовани страни при процедурите за обратно приемане на основание член 23 или 24 от Регламент „Дъблин III“ — процедури, които са приложими за лицата по член 20, параграф 5 или член 18, параграф 1, буква б), в) или г) от този регламент —

процесът по определяне на компетентната държава членка в посочените в последната разпоредба хипотези вече е приключил в държава членка или пък, в хипотезата по член 20, параграф 5, е преустановен или все още висящ в държава членка, длъжна да го приключи. Затова в процедурата по обратно приемане определянето на компетентната държава членка, независимо дали е приключило или не, не е задача на молещата държава членка, а на друга държава членка.

- 93 Италианското правителство и Комисията съответно считат, че предоставянето на общата брошура в изпълнение на задълженията за информиране, предвидени в член 4 от Регламент „Дъблин III“ и в член 29 от Регламента за Евродак, не обслужва конкретна цел в контекста на процедурата по обратно приемане, поне що се отнася до въпроса за определянето на компетентната държава членка.
- 94 В това отношение обаче следва да се отбележи, че въпросът с определянето на компетентната държава членка не е непременно окончателно приключен на етапа на процедурата по обратно приемане.
- 95 Действително в точки 67—80 от решение от 2 април 2019 г., Н. и R. (C-582/17 и C-583/17, EU:C:2019:280), Съдът по същество приема, че след като компетентността за разглеждане на молбата за международна закрила вече е установена, не следва отново да се прилагат правилата, уреждащи процеса по определяне на тази компетентност, на първо място сред които са критериите по глава III от Регламент „Дъблин III“.
- 96 При все това, както по същество отбелязва и генералният адвокат в точка 81 от заключението си, фактът, че не трябва отново да се определя компетентната държава членка, не означава, че държавата членка, която възнамерява да отправи или е отправила искане за обратно приемане, може да пренебрегне сведения на кандидата, годни да препятстват отправянето на такова искане и последващото прехвърляне на това лице в замолената държава членка.
- 97 Всъщност до промяна на определената за компетентна държава членка може да се стигне при доказателства за прекратяване на компетентността на замолената държава членка съгласно разпоредбите на член 19 от Регламент „Дъблин III“ (вж. в този смисъл решение от 7 юни 2016 г., Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, т. 27), за неспазване на срока за отправяне на искането за обратно приемане съгласно член 23, параграф 3 от този регламент (вж. по аналогия решение от 26 юли 2017 г., Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, т. 55), за неспазване от молещата държава членка на срока за прехвърляне съгласно член 29, параграф 2 от посочения регламент (вж. в този смисъл решение от 25 октомври 2017 г., Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, т. 46), за наличие на системни недостатъци в замолената държава членка съгласно член 3, параграф 2, втора алинея от същия регламент (вж. в този смисъл решение от 19 март 2019 г., Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, т. 85 и 86), или пък за наличие, предвид здравословното състояние на засегнатото лице, на реална и потвърдена опасност от нечовешко или унизително отношение в случай на прехвърляне в замолената държава членка (вж. в този смисъл решение от 16 февруари 2017 г., С. К. и др., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, т. 96).
- 98 Освен това Съдът е постановил, че в случаите, обхванати от член 20, параграф 5 от Регламент „Дъблин III“, в съответствие с принципа на лоялно сътрудничество държавата членка не може да отправя искане за обратно приемане, когато засегнатото лице ѝ е предоставило данни, от които ясно се установява, че в съответствие с критериите за

компетентност по членове 8—10 от посочения регламент тази държава членка трябва да се смята за компетентна да разгледа молбата. Напротив, в подобен случай посочената държава членка следва да признае компетентността си (решение от 2 април 2019 г., Н. и R., C-582/17 и C-583/17, EU:C:2019:280, т. 83).

- 99 Накрая, член 7, параграф 3 от Регламент „Дъблин III“ изрично гласи, че „с оглед на прилагането на критериите, посочени в членове 8, 10 и 16, държавите членки вземат предвид всякакви налични доказателства за присъствието на територията на дадена държава членка на членове на семейството, роднини или други близки на кандидата, при условие че тези доказателства са представени преди приемането на искането от друга държава членка за поемане на отговорността или за обратно приемане на въпросното лице съгласно съответно членове 22 и 25 и при условие че по предходните молби за международна закрила на кандидата не е взето решение по същество до този момент“.
- 100 От точки 96—99 от настоящото решение следва, че противно на поддържаното от италианското правителство и Комисията, засегнатото лице може да изтъкне определен брой съображения, които в случаите по член 18, параграф 1, буква б), в) или г) от Регламент „Дъблин III“ могат да доведат до промяна, що се отнася до вече определената в друга държава членка компетентна държава членка, или в случай, обхванат от член 20, параграф 5 от този регламент — да повлияят върху процеса на определяне.
- 101 Следователно в подкрепа на тълкуването на член 4 от Регламент „Дъблин III“ и на член 29 от Регламента за Евродак, произтичащо от текста на тези разпоредби и изложено в точки 80 и 84 от настоящото решение, е на свой ред и целта на предоставянето на общата брошура, а именно да се осигури на засегнатото лице информация относно прилагането на Регламент „Дъблин III“ и правата му при определянето на компетентната държава членка.
- 102 От всички изложени по-горе съображения следва, че член 4 от Регламент „Дъблин III“ и член 29 от Регламента за Евродак трябва да се тълкуват в смисъл, че задължението за предоставяне на посочената в тях информация, и по-специално на общата брошура, важи както във връзка с първата подадена молба за международна закрила и в рамките на процедурата за поемане на отговорност съответно по член 20, параграф 1 и по член 21, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, така и във връзка с последваща молба за международна закрила и с положение като визираното в член 17, параграф 1 от Регламента за Евродак, които могат да доведат до процедури по обратно приемане съгласно член 23, параграф 1 и член 24, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“.

Относно индивидуалното интервю (член 5 от Регламент „Дъблин III“)

- 103 От член 5, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ следва, че с цел да улесни процеса по определяне на компетентната държава членка, определящата държава членка провежда индивидуално интервю с кандидата и че това интервю дава възможност да бъде правилно разбрана информацията, предоставяна на кандидата в съответствие с член 4 от този регламент.
- 104 При това положение съображенията във връзка със задължението за информиране, изложени в точки 96—100 от настоящото решение, важат и по отношение на индивидуалното интервю, предвидено в член 5 от Регламент „Дъблин III“.

- 105 Всъщност, ако общата брошура е предназначена да информира засегнатото лице за прилагането на Регламент „Дъблин III“, то индивидуалното интервю е начин да се провери дали това лице разбира информацията, която му е дадена в тази брошура, и отлична възможност, дори гаранция, че то ще може да съобщи на компетентния орган сведения, които биха могли да накарат съответната държава членка да не отправя до друга държава членка искане за обратно приемане и дори евентуално да попречи на прехвърлянето на лицето.
- 106 Следователно, противно на поддържаното от италианското правителство и от Комисията, член 5 от Регламент „Дъблин III“ трябва да се тълкува в смисъл, че задължението за провеждане на посоченото в него индивидуално интервю важи както във връзка с първата подадена молба за международна закрила и в рамките на процедурата за поемане на отговорност съответно по член 20, параграф 1 и по член 21, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, така и във връзка с последваща молба за международна закрила и с положение като визираното в член 17, параграф 1 от Регламента за Евродак, които могат да доведат до процедури по обратно приемане съгласно член 23, параграф 1 и член 24, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“.

Относно последиците от нарушението на правото на информация и на правото на индивидуално интервю

- 107 Както Съдът вече е постановил, с текста на член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, който предвижда, че лицето, по отношение на което е издадено решение за прехвърляне, има право на ефективна правна защита под формата на жалба срещу това решение, не се ограничават доводите, които е възможно да се излагат в производството по обжалване. Същото важи и за текста на член 4, параграф 1, буква г) от същия регламент, отнасящ се до информацията, която компетентните органи трябва да дадат на кандидата относно възможността за оспорване на решението за прехвърляне (решение от 7 юни 2016 г., Ghezelsbach, C-63/15, EU:C:2016:409, т. 36).
- 108 Обхватът на правната защита обаче е уточнен в съображение 19 от Регламент „Дъблин III“, в което се посочва, че за да се гарантира спазването на международното право, установената с този регламент ефективна правна защита срещу решения за прехвърляне следва да включва, от една страна, преценка как е приложен въпросният регламент, и от друга страна, преценка каква е законовата и фактическа ситуация в държавата членка, в която е прехвърлян кандидатът (решение от 15 април 2021 г., État belge (Обстоятелства, настъпили след приемането на решението за прехвърляне), C-194/19, EU:C:2021:270, т. 33 и цитираната съдебна практика).
- 109 Освен това от практиката на Съда е видно, че предвид в частност общото развитие, което с приемането на Регламент „Дъблин III“ е претърпяла системата за определяне на държавата членка, компетентна да разгледа подадена в една от държавите членки молба за международна закрила, и предвид целите на този регламент член 27, параграф 1 от него трябва да се тълкува в смисъл, че предвидената в него правна защита срещу решенията за прехвърляне трябва да може да включва както проверка за спазването на правилата, които определят кому принадлежи компетентността за разглеждане на молбата за международна закрила, така и проверка за спазването на предвидените в Регламента процесуални гаранции (решение от 15 април 2021 г., État belge (Обстоятелства, настъпили след приемането на решението за прехвърляне), C-194/19, EU:C:2021:270, т. 34 и цитираната съдебна практика).

- 110 Както задълженията за информиране, предвидени в член 4 от Регламент „Дъблин III“ и в член 29, параграф 1, буква б) и параграф 3 от Регламента за Евродак, така и индивидуалното интервю, предвидено в член 5 от Регламент „Дъблин III“, представляват процесуални гаранции, които трябва да бъдат осигурени на лицето, което е или може да бъде обект в частност на процедура по обратно приемане съгласно член 23, параграф 1 или съгласно член 24, параграф 1 от последния регламент. Следователно предвиденото в член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ правно средство за защита срещу решение за прехвърляне по принцип трябва да може да се отнася до неизпълнението на задълженията, съдържащи се в тези разпоредби, и в частност до непредоставянето на общата брошура и до непровеждането на индивидуалното интервю.
- 111 Във връзка с евентуалните последици от неизпълнението на едното и/или другото от тези задължения следва да се отбележи, че Регламент „Дъблин III“ не дава уточнения в това отношение.
- 112 Що се отнася до Регламента за Евродак, макар в член 37 да предвижда отговорност на държавите членки по отношение на всички лица или държави членки, които са претърпели вреди поради неправомерна обработка или поради несъвместимо с него действие, той не уточнява какви последици може да има върху решението за прехвърляне неизпълнението на задължението за информиране, предвидено в неговия член 29, параграф 1, буква б) и параграф 3 и припомнено в текстовото каре и в бележката под линия към него в приложение XIII към Регламент № 1560/2003, както вече бе подчертано в точка 89 от настоящото решение.
- 113 Съгласно постоянната практика на Съда, ако в правото на Съюза няма правила в съответната област, по силата на принципа на процесуалната автономия във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се установят процесуални правила за реда и условията за съдебна защита, които да гарантират зачитането на правата на правните субекти, като тези правила обаче не следва да са по-неблагоприятни от правилата, уреждащи сходни случаи, за които се прилага вътрешното право (принцип на равностойност), и не следва да правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правото на Съюза (принцип на ефективност) (решение от 15 април 2021 г., *État belge* (Обстоятелства, настъпили след приемането на решението за прехвърляне), C-194/19, EU:C:2021:270, т. 42 и цитираната съдебна практика). Това се отнася по-специално до правните последици, които неизпълнението на задължението за информиране и/или на задължението за провеждане на индивидуално интервю може да има за решението за прехвърляне (вж. в този смисъл решение от 16 юли 2020 г., *Addis*, C-517/17, EU:C:2020:579, т. 56 и 57 и цитираната съдебна практика).
- 114 В случая обаче от актовете за преюдициално запитване и от формулировката на преюдициалните въпроси изглежда, че само по себе си правото на държавата членка, към която принадлежат запитващите юрисдикции, не дава възможност със сигурност да се определят евентуалните правни последици, и че с тези въпроси тези юрисдикции целят именно да разберат по какъв начин трябва да санкционират подобно неизпълнение.
- 115 При това положение Съдът следва да определи какви последици се свързват в това отношение с принципа на ефективност.

- 116 Що се отнася, на първо място, до евентуалните правни последици, във връзка с принципа на ефективност, от липсата на предвиденото в член 5 от Регламент „Дъблин III“ индивидуално интервю, веднага следва да се препрати към решение от 16 юли 2020 г., Addis (C-517/17, EU:C:2020:579), постановено по случай, при който гражданин на трета държава, който вече е получил статут на бежанец в държава членка, упреква компетентния орган на друга държава членка, в която е подал друга молба за международна закрила, че не го е изслушал, преди да отхвърли молбата му за убежище като недопустима на основание член 33, параграф 2, буква а) от Директивата относно процедурите. С посоченото решение Съдът приема, че с оглед на принципа на ефективност членове 14 и 34 от тази директива трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която неизпълнението на задължението да се предостави на кандидата за международна закрила възможност за провеждане на лично интервю, преди да бъде прието такова решение за недопустимост, не води до отмяна на това решение и връщане на преписката на решаващия орган, освен ако тази правна уредба позволява на кандидата лично да изложи в производството по обжалване на такова решение всички свои доводи срещу посоченото решение в рамките на изслушване, при което се спазват приложимите основни условия и гаранции, прогласени в член 15 от споменатата директива, и тези доводи не предполагат друго решение.
- 117 В това отношение Съдът по-специално подчертава в точка 70 от същото решение, че членове 14, 15 и 34 от Директивата относно процедурите, от една страна, предвиждат императивно задължение за държавите членки да предоставят на кандидата възможност за провеждане на лично интервю, както и конкретни и подробни правила как то да се провежда, и от друга страна, имат за цел да се гарантира, че кандидатът е бил поканен да представи, в сътрудничество с отговорния за интервюто орган, всички обстоятелства, относими за преценката на допустимостта и евентуално на обосноваемостта на молбата му за международна закрила, което придава на това интервю основополагащо значение в процедурата за разглеждане на посочената молба.
- 118 Съдът добавя, че ако пред компетентния орган не бъде проведено лично интервю, ефективността на правото на изслушване на по-късния стадий на производството може да бъде гарантирана само ако такова интервю бъде проведено пред съда, пред който се обжалва приетото от този орган решение за недопустимост, и при спазване на всички предвидени от Директивата относно процедурите условия (решение от 16 юли 2020 г., Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, т. 71).
- 119 Следва обаче да се отбележи, че последиците, произтичащи от прилагането на член 33, параграф 2, буква а) от Директивата относно процедурите, а именно недопустимостта на молбата за международна закрила, подадена в държава членка от лице, което вече е получило международна закрила от една първа държава членка, и прехвърлянето му във въпросната първа държава членка, не са по-тежки от последиците, произтичащи от прилагането на член 23, параграф 1 и член 24, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, а именно евентуално обратно приемане на лицата, лишени от международна закрила.
- 120 По-конкретно, хипотезата по член 33, параграф 2, буква а) от Директивата относно процедурите се оказва априори дори по-лека като последици за засегнатото лице от хипотезата по член 18, параграф 1, буква г) от Регламент „Дъблин III“, при която искането за обратно приемане се отнася до лице, чиято молба за международна закрила е била отхвърлена от замолената държава членка. Всъщност в последната хипотеза обратно

приеманото лице не подлежи, както лицето, чиято молба за убежище е обявена за недопустима, на връщане в държава членка, в която вече е получило международна закрила, а подлежи на извеждане от замолената държава членка към държавата си на произход.

- 121 Освен това — и както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 134—136 от заключението си — и решението за недопустимост на молбата за международна закрила, взето на основание член 33, параграф 2, буква а) от Директивата относно процедурите, и решението за прехвърляне, с което се осъществява обратното приемане по членове 23 и 24 от Регламент „Дъблин III“, изискват да не се излага засегнатото лице на опасност от нарушаване на член 4 от Хартата — изискване, за което и в двата случая гаранция е индивидуалното интервю. Индивидуалното интервю позволява освен това да се установи присъствието на членове на семейството, роднини или други близки на кандидата на територията на молящата държава членка. То позволява също така да се гарантира, че граждани на трета държава или лица без гражданство няма да се считат за незаконно пребиваващи, когато целта им всъщност е била да подадат молба за международна закрила.
- 122 Накрая, следва да се отбележи, че както с интервюто, предвидено в член 14 от Директивата относно процедурите, изключение от задължението за провеждане на индивидуалното интервю, предвидено в член 5 от Регламент „Дъблин III“, е допустимо само при ограничени обстоятелства. В това отношение, също както личното интервю по съществото на молбата за убежище може, видно член 14, параграф 2, буква а) от Директивата относно процедурите, да не се провежда, когато решаващият орган е в състояние да даде положително становище относно статута на бежанец въз основа на наличните доказателства, така и член 5, параграф 2, буква б) във връзка с член 5, параграф 3 от Регламент „Дъблин III“ изискват в интерес на лицето, което евентуално ще бъде обект на обратно приемане, индивидуалното интервю, предвидено в член 5 от посочения регламент, да се провежда във всички случаи, в които компетентният орган би могъл да приеме решение за прехвърляне в разрез с желанията на това лице.
- 123 При тези обстоятелства съдебната практика, установена с решение от 16 юли 2020 г., *Addis* (C-517/17, EU:C:2020:579), що се отнася до последиците от неизпълнението на задължението за провеждане на личното интервю в контекста на решение за отхвърляне на молба за международна закрила на основание член 33, параграф 2, буква а) от Директивата относно процедурите, е приложима в контекста на процедурите по обратно приемане, провеждани съгласно член 23, параграф 1 и член 24, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“.
- 124 От това следва, че извън случаите по член 5, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ решението за прехвърляне трябва да бъде отменено по жалба, подадена срещу него на основание член 27 от този регламент поради липсата на предвиденото в посочения член 5 индивидуално интервю, освен ако националната правна уредба позволява на засегнатото лице във връзка с тази жалба лично да изложи всички свои доводи срещу това решение по време на изслушване, при което се спазват условията и гаранциите, прогласени в този член 5, и тези доводи не предполагат друго решение.
- 125 На второ място, в случай че предвиденото в член 5 от Регламент „Дъблин III“ индивидуално интервю, чиято първостепенна важност и съпътстващи процесуални гаранции бяха вече подчертани, действително е било проведено, но преди провеждането му не е била предоставена общата брошура, предвидена с оглед на изпълнението на задължението за информиране по член 4 от този регламент или по член 29, параграф 1, буква б) от

Регламента за Евродак, е нужно — за да бъдат изпълнени изискванията, произтичащи от принципа на ефективност — да се провери дали, ако не беше допуснато това нарушение, е могло резултатът от процедурата да е друг (вж. в този смисъл решение от 10 септември 2013 г., G. и R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, т. 38 и цитираната съдебна практика).

- 126 Следователно при такова неизпълнение на задължението за информиране задачата на националния съд трябва да се състои в това да провери дали предвид конкретните за случая фактически и правни обстоятелства това процесуално нарушение действително — и въпреки провеждането на индивидуалното интервю — е лишило лицето, което се позовава на него, до такава степен от възможност да изложи доводите си, че административната процедура спрямо него би могла да има различен резултат (вж. решение от 10 септември 2013 г., G. и R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, т. 44).
- 127 С оглед на гореизложеното следва, що се отнася до задължението за информиране, да се приеме, че правото на Съюза, и в частност членове 4 и 27 от Регламент „Дъблин III“ и член 29, параграф 1, буква б) от Регламента за Евродак, трябва да се тълкува в смисъл, че когато предвиденото в член 5 от Регламент „Дъблин III“ индивидуално интервю е било проведено, но на засегнатото лице не е била предоставена общата брошура, предвидена с оглед на изпълнението на задължението за информиране по член 4 от Регламент „Дъблин III“ или по член 29, параграф 1, буква б) от Регламента за Евродак, националният съд, компетентен да прецени законосъобразността на решението за прехвърляне, може да постанови отмяна на това решение само ако предвид конкретните за случая фактически и правни обстоятелства счете, че непредоставянето на общата брошура действително — и въпреки провеждането на индивидуалното интервю — е лишило въпросното лице до такава степен от възможност да изложи доводите си, че административната процедура спрямо него би могла да има различен резултат.
- 128 Ето защо на поставените по дела C-228/21 и C-328/21 въпроси, както и на първите два поставени по дело C-315/21 въпроса следва да се отговори, че:
- член 4 от Регламент „Дъблин III“ и член 29 от Регламента за Евродак трябва да се тълкуват в смисъл, че задължението за предоставяне на посочената в тях информация, и по-специално на общата брошура, чийто образец се съдържа в приложение X към Регламент № 1560/2003, важи както във връзка с първата подадена молба за международна закрила и в рамките на процедурата за поемане на отговорност съответно по член 20, параграф 1 и по член 21, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, така и във връзка с последваща молба за международна закрила и с положение като визираното в член 17, параграф 1 от Регламента за Евродак, които могат да доведат до процедури по обратно приемане съгласно член 23, параграф 1 и член 24, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“,
 - член 5 от Регламент „Дъблин III“ трябва да се тълкува в смисъл, че задължението за провеждане на посоченото в него индивидуално интервю важи както във връзка с първата подадена молба за международна закрила и в рамките на процедурата за поемане на отговорност съответно по член 20, параграф 1 и по член 21, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, така и във връзка с последваща молба за международна закрила и с положение като визираното в член 17, параграф 1 от Регламента за Евродак, които могат да доведат до процедури по обратно приемане съгласно член 23, параграф 1 и член 24, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“,

- правото на Съюза, и в частност членове 5 и 27 от Регламент „Дъблин III“, трябва да се тълкува в смисъл, че извън случаите по член 5, параграф 2 от този регламент решението за прехвърляне трябва да бъде отменено по жалба, подадена срещу него на основание член 27 от същия регламент поради липсата на предвиденото в посочения член 5 индивидуално интервю, освен ако националната правна уредба позволява на засегнатото лице във връзка с тази жалба лично да изложи всички свои доводи срещу това решение по време на изслушване, при което се спазват прогласените в последния член условия и гаранции, и тези доводи не предполагат друго решение,
- правото на Съюза, и в частност членове 4 и 27 от Регламент „Дъблин III“ и член 29, параграф 1, буква б) от Регламента за Евродак, трябва да се тълкува в смисъл, че когато предвиденото в член 5 от Регламент „Дъблин III“ интервю е било проведено, но на засегнатото лице не е била предоставена общата брошура, предвидена с оглед на изпълнението на задължението за информирание по член 4 от Регламент „Дъблин III“ или по член 29, параграф 1, буква б) от Регламента за Евродак, националният съд, компетентен да прецени законосъобразността на решението за прехвърляне, може да постанови отмяна на това решение само ако предвид конкретните за случая фактически и правни обстоятелства счете, че непредоставянето на общата брошура действително — и въпреки провеждането на индивидуалното интервю — е лишило въпросното лице до такава степен от възможност да изложи доводите си, че административната процедура спрямо него би могла да има различен резултат.

По първия, втория и третия въпрос по дело C-254/21, втория въпрос по дело C-297/21 и третия въпрос по дело C-315/21

- 129 С тези въпроси, които следва да се разгледат заедно, запитващите юрисдикции по дела C-254/21, C-297/21 и C-315/21 по същество искат да установят дали член 3, параграф 1 и параграф 2, втора алинея от Регламент „Дъблин III“, във връзка с член 27 от този регламент и с членове 4, 19 и 47 от Хартата, позволява на националният съд да преценява дали за кандидата за международна закрила е налице риск от непряко връщане вследствие на прехвърлянето му в замолената държава членка, доколкото последната вече е отхвърлила молба за международна закрила по отношение на този кандидат, дори когато в последната държава членка няма „системни недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати“ по смисъла на член 3, параграф 2, втора алинея от Регламент „Дъблин III“. По-специално, запитващите юрисдикции по дела C-254/21 и C-315/21 искат да установят дали тази възможност съществува, когато националният съд дава на понятието „вътрешна закрила“ по член 8 от Директивата относно определянето тълкуване, различно от възприетото от органите на замолената държава членка, или счита, за разлика от тези органи, че в държавата на произход има въоръжен конфликт по смисъла на член 15, буква в) от тази директива.
- 130 В това отношение следва да се припомни, че правото на Съюза почива на основополагащото схващане, че всяка държава членка споделя с всички останали държави членки и признава, че те споделят с нея, поредица от общи ценности, на които се основава Съюзът, както се уточнява в член 2 ДЕС. Това схващане предполага и обосновава съществуването на взаимно доверие между държавите членки относно признаването на тези ценности и следователно относно зачитането на правото на Съюза, което ги прилага, както и относно обстоятелството, че съответните им национални правни системи са в състояние да осигурят еднаква и ефективна защита на основните права, признати в Хартата, по-специално в членове 1 и 4 от нея, които прогласяват една от основните ценности на

Съюза и неговите държави членки (решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 83 и цитираната съдебна практика), а именно човешкото достойнство, което включва по-специално забраната за нехуманно или унижително отношение.

- 131 Принципът на взаимно доверие между държавите членки има в правото на Съюза основополагащо значение, що се отнася по-специално до пространството на свобода, сигурност и правосъдие, каквото Съюзът представлява и в рамките на което последният, в съответствие с член 67, параграф 2 ДФЕС, осигурява отсъствието на контрол на лицата на вътрешните граници и развива по-специално единна политика по въпросите на имиграцията и контрола на външните граници, която се основава на солидарността между държавите членки и е справедлива спрямо гражданите на трети страни. В този контекст принципът на взаимно доверие изисква от всяка от тези държави да приеме, освен при изключителни обстоятелства, че всички други държави членки зачитат правото на Съюза, и по-специално признатите от него основни права (вж. в този смисъл решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 84 и цитираната съдебна практика).
- 132 Следователно в рамките на общата европейска система за предоставяне на убежище трябва да се презумира, че отношението към търсещите международна закрила лица във всяка държава членка отговаря на изискванията на Хартата, на Конвенцията за статута на бежанците, подписана в Женева на 28 юли 1951 г., и на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (вж. в този смисъл решение от 19 март 2019 г., Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, т. 82 и цитираната съдебна практика), и че изрично предвидената в член 9 от Директивата относно процедурите забрана за връщане, пряко или непряко, се спазва във всяка от тези държави.
- 133 Въпреки това не е изключено в определена държава членка на практика да има значителни затруднения за функционирането на тази система, поради което да е налице сериозен риск отношението към търсещи международна закрила лица в тази държава да е несъвместимо с основните им права (решение от 19 март 2019 г., Ibrahim и др., C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17, EU:C:2019:219, т. 86 и цитираната съдебна практика).
- 134 Така Съдът вече е постановил, че съгласно член 4 от Хартата държавите членки, включително националните юрисдикции, са длъжни да не прехвърлят търсещото убежище лице в компетентната държава членка, определена в съответствие с Регламент „Дъблин III“, когато не може да не им е известно, че системните недостатъци на процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на търсещите убежище лица в тази държава членка съставляват сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещото убежище лице би било изложено на реална опасност от нечовешко или унижително отношение по смисъла на тази разпоредба (вж. в този смисъл решение от 19 март 2019 г., Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, т. 85 и цитираната съдебна практика).
- 135 Съдът е уточнил, че това прехвърляне е изключено, ако такава опасност е последица от системни недостатъци на процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на търсещите международна закрила лица в държавата членка при или вследствие на прехвърлянето. Следователно за целите на прилагането на посочения член 4 е без значение дали опасността заинтересованото лице да бъде подложено на нечовешко или унижително отношение поради прехвърлянето му в компетентната държава членка по

смисъла на Регламента „Дъблин III“, е налице в момента на прехвърлянето, в хода на процедурата по предоставяне на убежище, или след нейното приключване (решение от 19 март 2019 г., Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, т. 87 и 88).

- 136 В това отношение, когато съдът, сезиран с жалба против решението за прехвърляне, разполага с данни, които заинтересованото лице е посочило, за да докаже наличието на такава опасност, посоченият съд е длъжен въз основа на обективни, достоверни, точни и надлежно актуализирани данни и с оглед на гарантирания от правото на Съюза стандарт на закрила на основните права да прецени дали действително съществуват системни или общи, или засягащи определени групи лица недостатъци (решение от 19 март 2019 г., Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, т. 90).
- 137 В случая се оказва — освен ако не се установи друго при проверките, които са задача на запитващите юрисдикции по дела C-254/21, C-297/21 и C-315/21 — че DG, XXX.XX и PP не изтъкват наличието на такива недостатъци по отношение на държавите членки, които ще са компетентни да разгледат молбите за международна закрила по тези три дела.
- 138 Освен това в решение от 16 февруари 2017 г., С. К. и др. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127), Съдът е приел по същество, че член 4 от Хартата следва да се тълкува в смисъл, че дори при липсата на основателни опасения да се смята, че в държавата членка, компетентна да разгледа молбата за убежище, съществуват системни недостатъци, позоваване на тази разпоредба е възможно, когато в конкретния случай не е изключено прехвърлянето на търсещо убежище лице в рамките на Регламент „Дъблин III“ да създава реална и потвърдена опасност това лице да бъде съответно подложено на нечовешко или унижително отношение по смисъла на посочения член.
- 139 Същевременно следва да се вземе предвид фактът, че видно от точка 96 от цитираното решение, по делото, по което е постановено същото, реалната и потвърдена опасност прехвърлянето на засегнатото лице да го изложи на нечовешко и унижително отношение, е свързана с опасността от значително и необратимо влошаване на здравословното му състояние, доколкото това лице поначало страда от особено тежко психическо или физическо заболяване. Освен ако не се установи друго при проверките на запитващите юрисдикции по дела C-254/21, C-297/21 и C-315/21, никой от молителите по тези дела обаче не се намира в сходно лично положение.
- 140 За сметка на това, за целите на проверката за действителност на решението за прехвърляне, по принцип няма значение разликата в изводите на молещата държава членка, от една страна, и на компетентната държава членка, от друга страна, що се отнася до равнището на закрила, която кандидатът може да получи в държавата си на произход съгласно член 8 от Директивата относно определянето, или що се отнася до наличието на тежки и лични заплахи за живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт съгласно член 15, буква в) от тази директива.
- 141 Всъщност това тълкуване е единственото съвместимо с целите на Регламент „Дъблин III“, който има за предмет по-специално да установи ясен и работещ метод за определяне на компетентната държава членка и да предотврати вторичното движение на търсещите убежище лица между държавите членки (вж. в този смисъл решения от 21 декември 2011 г., N.S. и др., C-411/10 и C-493/10, EU:C:2011:865, т. 84, и от 2 април 2019 г., H. и R., C-582/17 и C-583/17, EU:C:2019:280, т. 77). Тези цели не допускат съдът, който проверява решението

за прехвърляне, да преценява по същество риска от връщане в държавата на произход в случай на прехвърляне. Всъщност посоченият съд трябва да приеме за установен факта, че решаващият относно убежището орган на компетентната държава членка правилно ще прецени и определи риска от връщане, в съответствие с член 19 от Хартата, и че гражданинът на трета държава ще разполага, предвид изискванията, произтичащи от член 47 от Хартата, с ефективни правни средства за защита, за да оспори евентуално съответното решение на този орган.

- 142 С оглед на всички тези съображения на първия, втория и третия въпрос по дело C-254/21, на втория въпрос по дело C-297/21 и на третия въпрос по дело C-315/21 следва да се отговори, че член 3, параграф 1 и параграф 2, втора алинея от Регламент „Дъблин III“, във връзка с член 27 от този регламент и с членове 4, 19 и 47 от Хартата, трябва да се тълкува в смисъл, че съдът на молещата държава членка, сезиран с жалба срещу решение за прехвърляне, не може да проверява дали в замолената държава членка съществува риск от нарушаване на принципа на забрана за връщане, на който би бил изложен кандидатът за международна закрила след или вследствие на прехвърлянето си в тази държава членка, когато този съд не констатира съществуването в замолената държава членка на системни недостатъци на процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати за международна закрила. Различията в мненията на административните и съдебните органи на молещата държава членка, от една страна, и тези на замолената държава членка, от друга страна, що се отнася до тълкуването на материалноправните условия на международната закрила, не доказват наличието на системни недостатъци.

По четвъртия въпрос, буква а) по дело C-254/21 и по първия въпрос по дело C-297/21

- 143 С тези въпроси, които следва да се разгледат заедно, запитващите юрисдикции по дела C-254/21 и C-297/21 по същество искат да установят дали член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, във връзка с член 27 от този регламент и с членове 4, 19 и 47 от Хартата, трябва да се тълкува в смисъл, че съдът на приелата решението за прехвърляне държава членка, който е сезиран с жалба срещу това решение, може и дори трябва да обяви тази държава членка за компетентна, когато не споделя преценката на замолената държава членка, що се отнася до евентуалното връщане на засегнатото лице.
- 144 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 3, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ молбата за международна закрила се разглежда от една-единствена държава членка, а именно от онази, която предвидените в глава III от този регламент критерии сочат като компетентна за това.
- 145 Чрез дерогация от този член 3, параграф 1, член 17, параграф 1 от същия регламент предвижда, че всяка държава членка може да вземе решение да разгледа молба за международна закрила, която е подадена до нея от гражданин на трета държава или лице без гражданство, дори ако съгласно посочените критерии разглеждането на подобна молба не е в нейната компетентност.
- 146 От текста на член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ ясно личи, че тази разпоредба е с диспозитивен характер, тъй като оставя на преценката на всяка държава членка решението да разгледа подадена до нея молба за международна закрила, дори ако съгласно критериите за определяне на компетентната държава членка по този регламент разглеждането на подобна молба не е в нейната компетентност. Освен това упражняването на тази възможност не е обвързано с никакво определено условие. Целта на тази възможност е да

позволи на всяка държава членка сама да реши — в зависимост от политически, хуманитарни или практически съображения — дали да приеме да разгледа молба за международна закрила, дори когато няма такова задължение в съответствие с критериите по посочения регламент (решение от 23 януари 2019 г., М. А. и др., C-661/17, EU:C:2019:53, т. 58).

- 147 С оглед на обхвата на така предоставеното на държавите членки право на преценка съответната държава членка трябва да определи обстоятелствата, при които желае да се възползва от възможността, предоставена с дискреционната клауза по член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, и да приеме самата тя да разгледа молба за международна закрила, за която не носи отговорност съгласно критериите, определени с този регламент (решение от 23 януари 2019 г., М. А. и др., C-661/17, EU:C:2019:53, т. 59).
- 148 В това отношение трябва да се отбележи, първо, че от чисто диспозитивния характер на разпоредбите на член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ и от дискреционния характер на правото, което те предоставят на молещата държава членка, следва, че тези разпоредби във връзка с член 27 от този регламент и членове 4, 19 и 47 от Хартата не могат да се тълкуват в смисъл, че задължават съда на тази държава членка да обяви последната за компетентна, по съображение, че не споделя преценката на замолената държава членка, що се отнася до риска от връщане на засегнатото лице.
- 149 Второ, от точка 142 от настоящото решение следва, че съдът на молещата държава членка, сезиран с жалба срещу решение за прехвърляне, не може да преценява риска замолената държава членка да наруши принципа на забрана за връщане, на който риск кандидатът за международна закрила би бил изложен след или вследствие на прехвърлянето си в тази държава членка, когато в същата няма системни недостатъци на процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати за международна закрила.
- 150 Следователно съдът на молещата държава членка не може и да задължи същата да приложи предвидената в член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“ дискреционна клауза, с мотива, че в замолената държава членка съществува риск от нарушаване на принципа на забрана за връщане.
- 151 Трето, ако се установят системни недостатъци на процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати за международна закрила в замолената държава членка при или вследствие на прехвърлянето, молещата държава членка би била компетентна на основание член 3, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ и съответно в такъв случай не би следвало да прилага член 17, параграф 1 от същия регламент.
- 152 С оглед на всички тези съображения на четвъртия въпрос, буква а) по дело C-254/21 и на първия въпрос по дело C-297/21 следва да се отговори, че член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, във връзка с член 27 от този регламент и с членове 4, 19 и 47 от Хартата, трябва да се тълкува в смисъл, че не задължава съда на молещата държава членка да обяви тази държава членка за компетентна, когато не споделя преценката на замолената държава членка, що се отнася до риска от връщане на засегнатото лице. При липса на системни недостатъци на процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати за международна закрила в замолената държава членка при или вследствие на прехвърлянето, съдът на молещата държава членка не може и да задължи същата самата тя

да разгледа молба за международна закрила на основание член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, с мотива, че според този съд в замолената държава членка съществува риск от нарушаване на принципа на забрана за връщане.

По четвъртия въпрос, буква б) по дело C-254/21

- 153 Предвид отговора на четвъртия въпрос, буква а) по дело C-254/21 и на първия въпрос по дело C-297/21 не следва да се отговаря на четвъртия въпрос, буква б) по дело C-254/21.

По съдебните разноски

- 154 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

- 1) – Член 4 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, и

член 29 от Регламент (ЕС) № 603/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за създаване на система Евродак за сравняване на дактилоскопични отпечатъци с оглед ефективното прилагане на Регламент № 604/2013 и за искане на сравнения с данните в Евродак от правоприлагащите органи на държавите членки и Европол за целите на правоприлагането и за изменение на Регламент (ЕС) № 1077/2011 за създаване на Европейска агенция за оперативното управление на широкомащабни информационни системи в областта на свободата, сигурността и правосъдието

трябва да се тълкуват в смисъл, че

задължението за предоставяне на посочената в тях информация, и по-специално на общата брошура, чийто образец се съдържа в приложение X към Регламент (ЕО) № 1560/2003 на Комисията от 2 септември 2003 година за определяне условията за прилагане на Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, която е компетентна за разглеждането на молба за убежище, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета страна, важи както във връзка с първата подадена молба за международна закрила и в рамките на процедурата за поемане на отговорност съответно по член 20, параграф 1 и по член 21, параграф 1 от Регламент № 604/2013, така и във връзка с последваща молба за международна закрила и с положение като визираното в член 17, параграф 1 от Регламент № 603/2013, които могат да доведат до процедури по обратно приемане съгласно член 23, параграф 1 и член 24, параграф 1 от Регламент № 604/2013.

– Член 5 от Регламент № 604/2013

трябва да се тълкува в смисъл, че

задължението за провеждане на посоченото в него индивидуално интервю важи както във връзка с първата подадена молба за международна закрила и в рамките на процедурата за поемане на отговорност съответно по член 20, параграф 1 и по член 21, параграф 1 от същия регламент, така и във връзка с последваща молба за международна закрила и с положение като визираното в член 17, параграф 1 от Регламент № 603/2013, които могат да доведат до процедури по обратно приемане съгласно член 23, параграф 1 и член 24, параграф 1 от Регламент № 604/2013.

– Правото на Съюза, и в частност членове 5 и 27 от Регламент № 604/2013,

трябва да се тълкува в смисъл, че

извън случаите по член 5, параграф 2 от този регламент решението за прехвърляне трябва да бъде отменено по жалба, подадена срещу него на основание член 27 от същия регламент поради липсата на предвиденото в посочения член 5 индивидуално интервю, освен ако националната правна уредба позволява на засегнатото лице във връзка с тази жалба лично да изложи всички свои доводи срещу това решение по време на изслушване, при което се спазват прогласените в последния член условия и гаранции, и тези доводи не предполагат друго решение.

– Правото на Съюза, и в частност членове 4 и 27 от Регламент № 604/2013 и член 29, параграф 1, буква б) от Регламент № 603/2013,

трябва да се тълкува в смисъл, че

когато предвиденото в член 5 от Регламент № 604/2013 интервю е било проведено, но на засегнатото лице не е била предоставена общата брошура, предвидена с оглед на изпълнението на задължението за информиране по член 4 от този регламент или по член 29, параграф 1, буква б) от Регламент № 603/2013, националният съд, компетентен да прецени законосъобразността на решението за прехвърляне, може да постанови отмяна на това решение само ако предвид конкретните за случая фактически и правни обстоятелства счете, че непредоставянето на общата брошура действително — и въпреки провеждането на индивидуалното интервю — е лишило въпросното лице до такава степен от възможност да изложи доводите си, че административната процедура спрямо него би могла да има различен резултат.

2) Член 3, параграф 1 и параграф 2, втора алинея от Регламент № 604/2013, във връзка с член 27 от този регламент и с членове 4, 19 и 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз,

трябва да се тълкува в смисъл, че

съдът на молящата държава членка, сезиран с жалба срещу решение за прехвърляне, не може да проверява дали в замолената държава членка съществува риск от нарушаване на принципа на забрана за връщане, на който би бил изложен кандидатът за международна закрила след или вследствие на

прехвърлянето си в тази държава членка, когато този съд не констатира съществуването в замолената държава членка на системни недостатъци на процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати за международна закрила. Различията в мненията на административните и съдебните органи на молещата държава членка, от една страна, и тези на замолената държава членка, от друга страна, що се отнася до тълкуването на материалноправните условия на международната закрила, не доказват наличието на системни недостатъци.

- 3) Член 17, параграф 1 от Регламент № 604/2013, във връзка с член 27 от този регламент и с членове 4, 19 и 47 от Хартата на основните права,

трябва да се тълкува в смисъл, че

не задължава съда на молещата държава членка да обяви тази държава членка за компетентна, когато не споделя преценката на замолената държава членка, що се отнася до риска от връщане на засегнатото лице. При липса на системни недостатъци на процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати за международна закрила в замолената държава членка при или вследствие на прехвърлянето, съдът на молещата държава членка не може и да задължи същата самата тя да разгледа молба за международна закрила на основание член 17, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, с мотива, че според този съд в замолената държава членка съществува риск от нарушаване на принципа на забрана за връщане.

Подписи